

Vaandeldrager

Jaargang 36 - december 2020 - nummer 135

(“Nederlandse”) Calvados

Blauw tegen Rood

Militaire muziek en GRFPI

Colofon

Jaargang 36, nummer 135

De Vaandeldrager verschijnt 3 keer per jaar in een oplage van 1.400 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 136

Vrijdag - 26 maart 2021

Website:

www.fuseliers.nl

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Hoofdredactie:

Willem Verweij, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:

Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:

Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus George Dimitriu
S1 en Regimentskapitein: Kap der Fus Linda van Beek
Communicatieadviseur: Janieke Mussche
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Bataljonsfotograaf: Robin Bouwe
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - van de Vorst
VOSIBGRPI: Maj der Fus Arjan Luijten
VVVGFP: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFP: Kap der Fus Mathijs Creemers
Genootschap: Nelleke Swinkels - van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Adj b.d. Joop de Lange
Algemeen redacteur: Jan van Eck
Richard van de Velde

Fotografie (tenzij anders vermeld):

Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voorpagina:

Fuseliers van de B compagnie in het begin van 2020, oefenen in de besneeuwde Oostenrijkse bergen.

Vormgeving & Druk:

G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

17 Pantserinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.fuseliers.nl

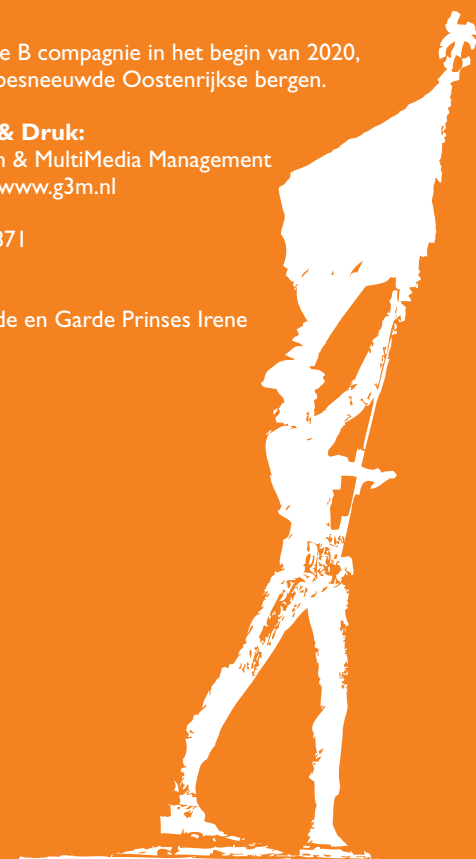
www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie	2
Van de Regimentscommandant	2
Van de Stichting Brigade en Garde	3
In memoriam	5
Vereniging Van Veteranen GFPI	5
<i>De "vijfde compagnie" van ons regiment.</i>	7
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	8
<i>"Wetenswaardigheden van onze vereniging in tijden van Corona"</i>	8
<i>In Memoriam Burton Sanders: "Ik zou weer zo gek zijn!"</i>	8
<i>Koorduitreiking bij 's Heerenvijvers</i>	10
<i>Hedelse brug wordt vernoemd naar Prinses Irene Brigade</i>	11
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	12
<i>Gedenboekje van het 4^e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 134)</i>	12
Fuseliers toen en nu.....!	15
Vrienden van de Westenbergkazerne	16
<i>Blauw tegen Rood op de Veluwe heide</i>	16
De webshop van ons regiment	17
Bataljonsnieuws	18
Van de regiments-/bataljonsadjutant	18
Bataljonsstaf	19
<i>Van scherpschutter tot coronatester: 'Mooi dat ik zo mijn land kan dienen'</i>	19
<i>Bataljonnieuwsflits</i>	20
A "Tijger" Compagnie	21
<i>Urban sniper course (28 september t/m 09 oktober 2020)</i>	21
C "Beren" Compagnie	22
<i>Battlefield Tour Hedel, 15 september 2020.</i>	22
<i>Manoeuvre Functie Opleiding gestart bij de Charlie Compagnie</i>	23
<i>De OPG cursus</i>	24
<i>TACP Charlie Compagnie aan de tand gevoeld in virtuele oorlog</i>	25
Militairen & Muziek: twee-eenheid	26
<i>Deel I: Het Muziekkorps van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene</i>	26
Calvados onze regimentsdrank	29
<i>Calvados: Eau-De-Vie voor Fuseliers!</i>	29
<i>Nieuwe Calvados genaamd 'Fuselier' ter ere van het 80-jarige bestaan van het Regiment</i>	31
Volo et Valeo als Tattoo	32
<i>Het verhaal achter mijn tattoo Volo et Valeo</i>	32
Tenslotte	32
<i>Regimentsjaardag 2021</i>	32

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het v-fonds met middelen uit de Nationale Postcode Loterij en de Bank Giro Loterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen.

Van de Redactie

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Willem Verweij.

Nieuwe hoofdredacteur en uitbreiding redactie

Sinds 1987 ben ik Fuselier. Binnen het Regiment was ik pelotons-/compagniescommandant (1987-1992) en bataljons-/regimentscommandant (1999-2001). Deze zomer vroeg de voorzitter van de Stichting Brigade en Garde of ik hoofdredacteur van ons regimentsblad "de Vaandeldrager" wilde worden. Met enthousiasme,

maar toch ook enige taakspanning heb ik het hoofdredacteurschap van Henrie Doreleijers overgenomen. Ik dank Henrie voor zijn diensten en voor de goede overgave van zijn taken; ik zal nog wel eens een beroep op je doen! Gelukkig is de redactie geheel intact gebleven en zelfs uitgebreid met Richard van de Velde (u las drie artikelen van zijn hand in Vaandeldrager 134).

Van vier naar drie per jaar

Met de Stichting Brigade en Garde is afgesproken, vanaf 2021, de Vaandeldrager drie keer per jaar uit te geven. Naast een kostenbesparing levert dit ook een gelijkmatiger spreiding over het jaar op. U wordt nog geïnformeerd over welke maanden dat zullen zijn. Onveranderd blijft het verzoek aan de geledingen om kopij aan te leveren voor het blad. Beter te veel dan te weinig.

Fuseliers van het eerste uur

Het cohort oud-strijders van KNBPI wordt helaas steeds kleiner. Oud-strijder Burton Sanders is op 23 oktober overleden. Hij bereikte de gezegende leeftijd van 95 jaar. In dit nummer vindt u een uitgebreid artikel.

COVID-19/Corona

Corona houdt Nederland en dus ook het Regiment, in haar greep. Desondanks heeft ons bataljon nog oefen- en trainingsactiviteiten ontplooit. Meer direct op corona gericht;

onze mannen en vrouwen ondersteunen als deel van ongeveer duizend militairen de XL teststraten die overal in het land verschijnen. Meer hierover in deze uitgave.

Militaire muziek en calvados

Militaire muziek speelt al sinds eeuwen een rol bij krijgsmachten over de gehele wereld. Zelfs in de periode 1941-1945 kende de Nederlandse krijgsmacht (toen grotendeels gevormd door de KNBPI) militaire muziek. In dit nummer en het volgende interessante artikelen over de ontwikkeling hiervan tijdens de oorlogsperiode en de periode direct na WO2.

U vindt ook twee artikelen over onze regimentsdrank Calvados, een over waar de drank vandaan komt en hoe hij wordt gemaakt en een over een geheel nieuwe Nederlandse Calvados die volgend jaar ter beschikking komt.

Rectificatie

In de vorige Vaandeldrager nr. 134 staat een artikel van Jan van Eck, genaamd "Fuselier of Fusilier". Op blz. 37 staat een foto van een marcherende eenheid in het huidige ceremonieel tenue met onderschrift: Nederlandse fuseliers van GRFPI Anno 2020. Een oud dienstplichtig Fuselier uit Den Haag, Hans de Groot, merkte op dat dit niet juist was, maar dat het een eenheid betrof die op 9 januari 2014 door Den Haag paradeerde bij de viering van 200 jaar Landmacht. En dat is correct, al zijn de uniformen natuurlijk wel uit "deze tijd". Ik dank Hans voor zijn oplettendheid.

Inleverdatum kopij Vaandeldrager 136

De uiterste datum waarop de kopij voor de volgende editie, Vaandeldrager 136, ingeleverd moet zijn is vrijdag **26 maart 2021**.

De Redactie wenst u veel leesplezier, maar zeker ook een prachtige Kerst en een goed, gezellig, maar vooral gezond 2021 toe!

Van de Regimentscommandant

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers George Dimitriu, Regimentscommandant

Beste Regimentsgenoten, ik hoop dat het goed met jullie gaat. Inmiddels zitten we al weer volop in het najaar en naderen we de Kerst. COVID heeft uiteraard ook hier zijn invloed weer gehad en daardoor zijn veel activiteiten afgelast of anders gelopen. De focus in deze periode ligt op inzetbaar blijven, nationale operaties ondersteunen en daarnaast blijven trainen en oefenen. Dat kan natuurlijk niet allemaal tegelijk, dus het heeft nogal wat overleg gevergd en hoofdbrekens gekost om de juiste dingen te doen.

De compagnieën hebben het overigens niet rustig. Een peloton van de A Compagnie werkt op om samen met onze kameraden van 42 BLJ op missie te gaan. Het overige personeel staat momenteel stand-by om te worden ingezet in de nationale teststraten

voor COVID. Dat doen we graag. Het is misschien niet heel spectaculair of ingewikkeld, maar het draagt direct bij aan het bestrijden van de crisis waar Nederland nu in zit.

De B Compagnie zit in de laatste voorbereidingsweken voor enhanced Forward Presence in Litouwen. Ik zie veel enthousiasme en vakmanschap en ik heb er alle vertrouwen in dat de eenheid daar een mooie tijd gaat hebben! Helaas is de integratieoefening niet doorgegaan, maar de club is er klaar voor. De 120mm mortier is inmiddels geïntegreerd en gaat mee naar Litouwen. Ook is er veel aandacht voor nieuwe manieren van optreden, met drones en de 60mm op pelotonsniveau.

De C Compagnie voert momenteel de Manoeuvre Functie Opleiding (MFO) uit. Dat is best bijzonder, want we moeten teruggaan naar de tijd van de dienstplicht dat een compagnie haar eigen mensen opleidde. Ik ben enorm onder de indruk hoe het team dit oppakt. Er is van tevoren in het team gesproken over de bedoeling, wat ze wilden bereiken en hoe ze dat het beste konden doen. Als we onze nieuwe collega's willen opleiden tot professional die zich thuis voelt in ons team, hoe doen we dat dan? Samen met onze organisatiecoach Rien, die echt fantastisch werk levert, is het team met die vragen aan de slag gegaan. En eens niet top-down, maar met het betrekken van alle kaderleden. Het resultaat is een opleiding waarbij mensen gelijkwaardig worden behandeld en het team in z'n geheel het programma doorloopt met mensen in een lerende rol en in een begeleidende rol. Nieuwe collega's worden aangezet tot zelfstandigheid en nadenken in plaats van gewoon doen en volgen. Ik heb gezien dat de sfeer enorm positief is en mensen leergierig zijn, zonder dat er sprake is van kwaliteitsverlies. Ik vraag wel veel van m'n kaderleden, in veel gevallen nog korporaals, en ik ben dan ook enorm trots op wat ze laten zien.

De D Compagnie is inmiddels terug uit Afghanistan. Het team heeft daar goed gepresteerd en mooie dingen kun-

nen doen. Ze genieten nu van een welverdiend verlof. De verkenner zijn hier gebleven en zijn een goed gevulde club, het is tijd dat we dat gaan uitbuiten door opleidingen te laten fiksen, op een nog hoger niveau te komen en op te werken naar de OVG (Optreden in Verstedelijk Gebied) -oefening in Schnöggersburg volgend jaar.

Dit wordt allemaal mede ondersteund door de bataljonsstaf die door COVID nogal eens wat dingen opnieuw of anders moet plannen. De grote oefening Zebra Sword is door de staf drie keer opnieuw gepland op verschillende locaties om uiteindelijk voor ons bataljon te worden afgelast. Met veel effort wordt er niettemin toch steeds weer een programma en randvoorwaarden geregeld.

De kernvraag is natuurlijk, hoe blijven we verbonden met elkaar in deze tijden? Graag had ik nu wat uitgebreider stilgestaan bij de activiteiten van het Regiment. Helaas moet ik constateren dat we niet alles hebben kunnen doen wat we graag hadden gewild en vooraf hadden gepland. Onze jaarlijkse reis naar Congleton en Wolverhampton is afgelast. De Regimentsjaardag zal niet doorgaan en ceremonies hebben op een sobere manier moeten plaatsvinden.

Toch wil ik afsluiten met een positieve noot. Ik zie namelijk gelukkig veel eigen initiatief om me heen om verbonden te blijven, of dat nu is door digitale samenkomsten, het delen van filmpjes of het (met afstand) bezoeken van mensen die niet hier kunnen zijn. Een mooi voorbeeld daarvan was de beëdiging die we hebben uitgevoerd. Normaal zijn daar natuurlijk onze oud-strijders en het thuisfront bij. Nu hebben we een livestream geregeld en een korte film gemaakt. Natuurlijk is dat niet hetzelfde als samenkomen, maar het is beter dan nietsdoen. Juist in deze tijden ben ik blij dat we zoeken naar creatieve manieren om toch met elkaar in contact te blijven en om het Regimentsgevoel te blijven delen.

Volo et Valeo!

Van de Stichting Brigade en Garde

*Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d.,
voorzitter Stichting Brigade en Garde*

Fijne Kerstdagen en een gelukkig en gezond 2021

Als u deze Vaandeldrager op de deurmat vindt, loopt het alweer tegen het einde van het jaar 2020. Wat is er in dit jaar toch weer veel gebeurd; vooral Corona domineerde ons leven. Vele oudere veteranen waren daardoor aan huis gekluisterd. Helaas hebben we elkaar daardoor nauwelijks in reünieverband kunnen spreken; ik heb dat persoonlijk ook echt gemist, maar dat hoor ik van velen. Gelukkig kunnen we elkaar wel bellen, appen en mailen en soms een individueel bezoek aan elkaar brengen. Nu we ons reguliere contact en dus elkaar moeten missen, gaan we onze kameraden ook weer meer waarderen!

Het bataljon en het regiment waren ook dit jaar heel druk, heel succesvol en werden op veel verschillende locaties ingezet, zoals Afghanistan, Litouwen, maar ook in Rotterdam om teststraten in te richten. Ik hoop dat u de rust en tijd gegeven is om terug te blikken op 2020 en uw lessons learned en andere reflecties een plek te geven in uw plannen voor 2021. Ik wens iedereen van ons regiment Fijne Kerstdagen en de allerbeste wensen voor 2021 toe.

Komend jaar gaan we herdenken dat de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene in 1941, dus 80 jaar geleden, in Engeland is opgericht. Achter de schermen zijn we al weer

druk bezig met de voorbereidingen voor de herdenking en viering op 28 augustus 2021 op de kazerne in Oirschot. We hopen dat COVID-19 dan zover onder controle is, dat het weer een groot feest kan worden. Dit keer zal het minder extern gericht zijn. Mocht u leuke ideeën hebben, stuur die dan naar de Projectofficier Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Henk Laurens, zijn email adres: h.laurens.01@mindef.nl

Crowdfunding voor een hulphond

Ons Steunfonds Prinses Irene en het Noothoven van Goor Fonds, dat oorspronkelijk is ontstaan op basis van CADI-winsten (CADI = cantinedienst) tijdens de training van de Koninklijke Brigade Prinses Irene in de periode 1941 – 1944 in Engeland, was initieel bedoeld om de studie te bekostigen van kinderen van de tijdens de Tweede Wereldoorlog omgekomen mannen van de Irene Brigade. Maar dat is inmiddels niet meer aan de orde; overigens wordt nog wel een aantal weduwen van de Irene Brigade ondersteund. Mocht een veteraan van GFPI (dus ook jonge veteranen) financieel vastlopen en nergens anders meer terecht kunnen (bij gemeente of andere overheidsinstanties), is het mogelijk om i.o.m. met een Nulde-lijns-helper van de VVVGFPPI een verzoek voor een steundonatie of een lening in te dienen bij het bestuur van het Steunfonds. Verdere informatie hierover is te vinden op onze website www.fuseliers.nl.

Inmiddels is er zo'n verzoek binnengekomen voor steun bij het verkrijgen van een hulphond voor een van onze Fuseliers met PTSS. Initiële kosten van de hulphond bedragen tussen de € 20.000 en € 25.000 en daarna maandelijks circa € 85 en dit bedrag kan hij helaas niet via de reguliere kanalen krijgen. Daarom heeft het bestuur van het Steunfonds besloten als ANBI (een term van de Belastingdienst voor een Algemeen Nut Beogende Instelling) in december 2020 een crowdfundingactie op te starten via de diverse communicatiekanalen en een donatieknop op onze website. Dus u gaat er binnenkort meer van horen. Bovendien heeft het bestuur als start de eerste € 1.000,- zelf gedoneerd, wie volgt..... want we laten deze Fuselier niet in de kou staan, maar tonen toch zeker onze kameraadschap! We houden u op de hoogte.

Burton Sanders overleden

Helaas moeten wij u melden dat van het steeds kleiner wordende groepje oud-strijders van de Prinses Irene Brigade Burton Sanders op 95-jarige leeftijd op 23 oktober jl. in Den Haag is overleden. Dat hij moge rusten in vrede. Wij wensen zijn familie heel veel sterkte toe. Elders in dit nummer vindt u het In Memoriam.

Nederlandse Calvados

Begin oktober is een delegatie van het regiment naar Meerssen (Limburg) geweest om de eerste Nederlandse Calvados te proeven. Wijnboer Arno Claessens heeft in samspraak met zijn zoon, die luitenant is bij ons bataljon, dit initiatief genomen. Meer informatie over deze Calvados volgt door onze Regimentsadjutant Joost Borrenbergs, maar ik kan u alvast verklappen dat het op onze jubileum reünie op 28 augustus 2021 ruim zal worden geschonken

Calvados goedgekeurd door Rudi Hemmes

en ook per fles zal worden verkocht. Minstens zo belangrijk als het voorgaande is de kwaliteit. Dit smaakt dus echt vééél beter dan de Calvados die wij kennen (van de groothandel). Het is veel zachter van smaak en de afdrank en de geur zijn echt heerlijk van appels. Als kenner durf ik persoonlijk te beweren dat de smaak ervan in de buurt komt van de 2x gedestilleerde Franse Calvados van 20 jaar oud, waar je in Normandië zo tussen de 200€ en 250€ per liter voor betaalt. Om mijn mening te valideren, ben ik daags na de proeverij naar onze Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes gereden voor zijn mening. Hij en zijn echtgenote Madeleine vonden deze eerste Nederlandse Calvados heerlijk. Dus het is goedgekeurd als onze Regiments lijfdrank. (zie foto door Mevr. Madeleine Hemmes)

Brug bij Hedel vernoemd

Nadat er afgelopen voorjaar al drie straten in Hedel werden vernoemd naar in Hedel gesneuvelde mannen van de Prinses Irene Brigade, heeft de gemeenteraad van Maasdriel op 6 november besloten om de Brug over de Maas bij Hedel als eerbetoon naar de Prinses Irene Brigade te vernoemen. Een prachtig initiatief waar u elders in dit nummer meer over kunt lezen. De gemeenteraad kijkt nu al uit naar het moment dat wij onze jonge Fuseliers bij de Prinses Irene Brigade-brug komen beëdigen of hun koord nat komen maken.

Ondanks alle aandacht voor COVID-19, is 17 Painfbat GFPI gewoon lekker druk met (de voorbereiding op) operationele taken in de komende tijd. We hopen dat het bataljon en de compagnieën wel de tijd blijven vrijmaken om ons als b.d.-ers en veteranen te laten blijven delen in de mooie verhalen over oefeningen en missies; zo blijven we betrokken!

Pas goed op u zelf en laten we ook op elkaar passen in deze coronatijd en ook onze oudere (kwetsbare) veteranen steunen met een kaartje, appje, mail, telefoontje of ander teken van medeleven.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene en van overig delen van ons regiment. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

De heer/Mevrouw	Datum overlijden	Plaats overlijden
VOSKNBPI De heer G. Melse De heer B. Sanders	22 september 2020 23 oktober 2020	Vrouwenpolder Den Haag
3de Bataljon GRPI Dhr. C. Boot	20 oktober 2020	Burgh-Haamstede
4de Bataljon GRPI Dhr. H.J. de Graaf	05 juni 2020	Doesburg
5de Bataljon GRPI Dhr. J.W. Fitski	25 september 2019	Dieren
6de Bataljon GRPI Dhr. G. Duerink Dhr. K.J. Huisman Dhr. S.J. Oppelaar	24 november 2019 Onbekend Onbekend	Wezep Wassenaar Lelystad
7de Bataljon GRPI Dhr. W.L. Schaap	30 september 2020	Katwijk

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.
Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: VVVGFPi@fuseliers.nl
Penningmeester/ledenadministratie: Corné Brands, Bijsterveldenlaan 72, 5045 ZV Tilburg. Tel: 06-40727265. E-mail: brandsacm@tele2.nl
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 | t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene
Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

Waar ik, misschien tegen beter weten in, had gehoopt dat na mijn vorige column Corona inmiddels uit ons leven zou zijn verdwenen, blijkt de realiteit toch weerbarstiger. Op het moment van schrijven, zit ik thuis en ben in afwachting van de uitslag van mijn Corona-test. Niets ernstigs aan de hand hoor, gewoon keelpijn en een snotneus, zoals ik elk jaar wel een keer heb. Maar ja, sinds Corona is dat niet meer zo 'normaal'. Als brigadecommandant heb ik mijn mensen op het hart gedrukt bij dergelijke verschijnselen niet stoer door te

lopen, maar thuis te blijven en een test te doen. Moet ik natuurlijk zelf ook het goede voorbeeld geven.

De verplichte twee dagen thuis, biedt mij wel de gelegenheid om 'in alle rust' het stukje voor de Vaandeldrager te schrijven. Maar waar schrijf je over in Corona-tijd, waarbij al onze reünies en andere evenementen zijn afgelast? Een vraag waarmee ik behoorlijk worstel, maar ik hoop jullie toch te kunnen boeien met een aantal thema's.

Veteraneninstituut wordt het Nederlands Veteraneninstituut

Misschien werkt de titel een beetje op de lachspieren. Zo op het oog natuurlijk geen hele grote verandering die toevoeging 'Nederlands'. *What else* zou ik bijna zeggen. Maar achter die kleine naamsverandering gaat toch behoorlijk wat schuil. Het 'Veteranen-landschap' is, hoe goed bedoeld, behoorlijk versnipperd en voor de minder ingewijden is er eigenlijk geen touw aan vast te knopen. Dat is onze bewindslieden ook opgevallen en die gaven opdracht daar verandering in aan te brengen. Sindsdien wordt er hard gewerkt aan de samenvoeging van zes organisaties: Stichting het Veteraneninstituut, Stichting Nederlandse Veteranendag, Stichting de Basis, het programmabureau van het Landelijk Zorgsysteem voor Veteranen (LZV), de zorgcoördinatie van ABP/APG en de coördinatie van de nuldelijnsondersteuning van het Veteranen Platform. Bent u er nog?

Per 1 januari 2021 start de nieuwe landelijke organisatie voor de uitvoering van het veteranenbeleid en hulp- en dienstverlening voor dienstsachtoffers, oorlogsgetroffenen WOII en andere geüniformeerde beroepen. Vanaf dat moment is het Nederlands Veteraneninstituut vindbaar en bereikbaar via www.nlveteraneninstituut.nl of via 088 3340050.

Meerjarenonderzoek dekolonisatie Nederlands-Indië

Zoals bij velen van u bekend loopt er sinds eind 2017 een onderzoek getiteld "Onafhankelijkheid, dekolonisatie, geweld en oorlog in Indonesië, 1945-1950". Dit meerjarenonderzoek naar de context van het geweldsgebruik in de periode van dekolonisatie moet eind november 2021 zijn afgerond, maar heeft al veel stof doen opwaaien en tot discussie geleid. Tussentijdse publicaties van betrokken onderzoekers zorgen bij veteranen voor een groeiende bezorgdheid inzake de wetenschappelijke integriteit van het onderzoek. De trailer van de film *De Oost*, die handelt over dezelfde periode waarover het onderzoek gaat, gooide daarbij recentelijk nog wat olie op het vuur. Nederlandse militairen zijn namelijk in de film gekleed in een uniform dat sterke gelijkenissen vertoont met dat van SS-militairen. Ook is de personage van kapitein Raymond Westering voorzien van een 'heel verkeerd snorretje' terwijl hij zelf geen snor had. Het onderzoek heeft inmiddels geleid tot een petitie op internet (petitie.nl/meerjarenonderzoek-dekolonisatie) waarbij wordt verzocht om een inhoudelijke tussenevaluatie van het onderzoek om gerezen zorgen te kunnen beoordelen.

Het is niet aan mij om stelling te nemen in de discussie rond het onderzoek. Het is echter wel aan mij als voorzitter van onze Veteranenvereniging, gesteund door de bestuursleden en nuldelijnsondersteuning, om u, indien gewenst, een luis-terend oor of een helpende hand te kunnen bieden.

WO II-veteranen vertellen over herwonnen vrijheid

Recentelijk is het boek "Militaire Ooggetuigen, 75 jaar bevrijd: herinneringen aan strijd en onvrijheid in Europa en Azië" verschenen. In dit boek vertellen veteranen hoe zij op jonge leeftijd en ieder op hun eigen manier betrokken waren bij de bevrijding. De persoonlijke verhalen van militairen, verzetsstrijders en anderen nemen je mee van de landingen in Normandië tot de bevrijding van de krijgsgevangenenkampen in Indonesië. Het boek, geschreven door twee historici verbonden aan het Kennis- en Onderzoekscentrum van het Veteraneninstituut, is rijk geïllustreerd met daarbij beelden die niet eerder zijn gepubliceerd. Indien geïnteresseerd, dan is het boek te bestellen bij Uitgeverij Flying Pencil (ISBN 9789081870290)

Vaandelopschriften Afghanistan

In 2019 heeft Z.M. de Koning ingestemd met de uitreiking van achttien vaandelopschriften aan eenheden van de Krijgsmacht, waaronder ons regiment, voor hun inzet in Afghanistan. Deze opschriften zouden initieel afgelopen juni tijdens de Nationale Veteranendag worden uitgereikt. Zoals bekend gooide Corona roet in het eten. Er zijn pogingen geweest om de uitreiking alsnog later dit jaar te organiseren, maar dat bleek niet mogelijk. Omdat het onduidelijk is hoelang Corona ceremonies in de weg blijft staan, is besloten om begin 2021 in 'kleine kring' een veilige uitreiking te organiseren met een later te houden groot publieksevenement (defilé). De uitreiking van de vaandelopschriften door Z.M. de Koning zal plaatsvinden op een waardige binnenlocatie. Het streven is om de uitreiking via een live uitzending op nationale media voor het publiek te ontsluiten. Verderop in het jaar, wanneer Corona het toestaat, wordt het defilé ter gelegenheid van de uitreiking van de vaandelopschriften ingehaald met een Krijgsmacht-vaandelgroet aan Z.M. de Koning. Alle vaandels en standaarden van de Krijgsmacht, ook zij die geen opschrift hebben ontvangen, nemen deel aan deze vaandelgroet. De vaandels en standaarden worden daarbij vergezeld door een detachement van hun eenheid. De groet zal op een buitenlocatie plaatsvinden in aanwezigheid van veteranen en civiele autoriteiten. Ook hierbij wordt gestreefd naar een live uitzending op de nationale media.

Rest mij u namens het gehele bestuur heel fijne feestdagen toe te wensen en vooral een gezond en gelukkig 2021.

Uw voorzitter

De “vijfde compagnie” van ons regiment.

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Andy van Dijk

In 1995 bepaalde Commandant Landstrijdkrachten dat het personeel van de Stafcompagniën van de diverse brigades registratief werden ingedeeld bij het regiment van “hun” infanteriebataljon. Binnen 13 Mechbrig (toen) was dat 17 Painbat GFPI. Dus werd de brigadestafcompagnie ingedeeld bij ons garderegiment.

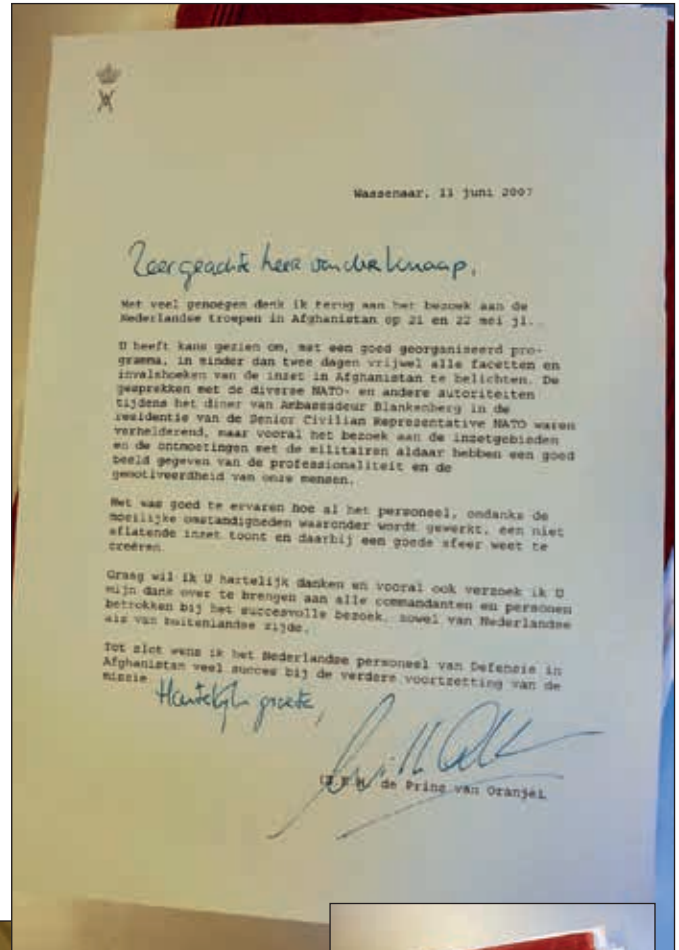
In de Regimentsverzameling GFPI was tot op heden relatief weinig operationele aandacht voor onze “vijfde” compagnie. Dit kwam vooral doordat het personeel van de StStcie 13 Mechbrig op individuele basis deelnam aan uitzendingen. De Staf van Task Force Uruzgan 2 (TFU 2) en TFU 6 in Afghanistan vormden daar een uitzondering op.

In juli schonk Luitenant-generaal b.d. J.F.A.M. (Hans) van Griensven het “Visitors Book Taskforce Uruzgan 2” met bijbehorende fotokopieën aan de Regimentsverzameling GFPI. Van januari tot augustus 2007 was hij de - tweede - commandant van I (NLD/AUS) Tasforce Uruzgan.

Het “Visitors Book” is een in leer gebonden - in Afghanistan - gekocht boek waarin diverse militaire en civiele (V) VIP bezoekers een eerste indruk van, of bedankje voor, hun bezoek aan deze eenheid schreven. Als Hoofd Officier Toegevoegd van Commandant TFU 2 was ik o.a. belast met de coördinatie en uitvoering van de (vele) bezoeken.

In het boek zat ook de originele bedankbrief van – toen – Prins Willem-Alexander voor zijn bezoek op 21 en 22 mei. Een leuk detail is dat de Prins mijn ballpoint moest lenen om zijn bijdrage in het “Visitors Book” te schrijven en uiteraard hoort deze ballpoint bij het boek in het museum.

Het “Visitors Book” is dus een kleine, maar zeer welkome aanvulling op de Regimentsverzameling GFPI, zeker nadat het vaandelopschrift “Derafshan 2007” door Z.M. de Koning aan het Regiment werd verleend.

Prins Willem-Alexander tekent het visitors book

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: VOSKNBPI@Fuseliers.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857. Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Bankrekening (IBAN): NL89 RABO 0334 2067 15 t.n.v. Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

“Wetenswaardigheden van onze vereniging in tijden van Corona”

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene"

Tot mijn grote spijt heb ik in dit nummer van de Vaandeldrager opnieuw weinig nieuwe wederwaardigheden te melden. Ik weet niet hoe het u vergaat, maar ik heb onderhand schoon genoeg van alle Coronaperikelen. Mijn dagelijkse bezigheden bestaan helaas voornamelijk uit televisie kijken in mijn gemakkelijke stoel. Gelukkig komt er zo af en toe wat bezoek om naar mijn welzijn te informeren. Dat is fijn. Ik hoop dat u zich ook een beetje kunt vermaken nu onze agenda's opnieuw helemaal leeg zijn en er geen activiteiten zijn waarop we elkaar kunnen treffen.

Burton Sanders

Op 23 oktober overleed ons gewaardeerde lid Burton Sanders (95). Tot op hoge leeftijd liep Burton ieder jaar mee in het defilé tijdens de Veteranendag in Den Haag. Elders in deze Vaandeldrager vindt u een In Memoriam van de hand van Richard van de Velde.

Ik blijf hopen dat er snel een einde aan deze Corona-ellende komt zodat er weer gelegenheid is om elkaar in Oirschot bij het Regiment te treffen.

Natuurlijk wens ik u aan het einde van dit jaar hele Fijne Feestdagen en natuurlijk een voorspoedig, gelukkig en bovenal gezond 2021 toe!

Ik blijf aan u denken!

Defilé Prinsjesdag

In Memoriam Burton Sanders: “Ik zou weer zo gek zijn!”

Een bewerking van een tekst van Richard van de Velde

Op 23 oktober 2020 bereikte ons het verdrietige bericht dat Burton Sanders op 95-jarige leeftijd is overleden.

Tot vier jaar geleden was Burton bij vrijwel alle activiteiten van de VOSKNBPI aanwezig. Hij was niet groot en keek met van die leuke pretoogjes door zijn brillenglazen de wereld in. Tijdens gesprekken met hem bemerkte je dat hij ondanks zijn hoge leeftijd nog steeds erg scherp was en over de nodige humor beschikte.

Hanny Meijler schreef in 1984 het boek De mannen van de Irenebrigade en dat had als subtitel een uitspraak van Burton Sanders: Ik zou weer zo gek zijn!

Wie was deze intrigerende veteraan?

Burton werd geboren op 1 maart 1925 in Amsterdam. Hij groeide op in een a-kerkelijk, welgesteld joods gezin dat bestond uit een Amerikaanse moeder, een Nederlandse vader en een jonger broertje. Ze woonden in een grote villa nabij de Apollolaan in Amsterdam, waar hij na de lagere school naar de HBS ging.

Met achterlating van hun bezittingen mocht het gezin, dankzij de Amerikaanse nationaliteit van de moeder, met toestemming van de Duitse bezetter Nederland in maart 1941 verlaten. Ze gingen met de trein naar Berlijn, vlogen naar Portugal en vervolgens vandaar per boot naar de Verenigde Staten, waar het inmiddels berooide gezin weer van onderaf moest beginnen.

Burton had de HBS nog niet afgemaakt, maar werd in de VS toegelaten op een technische hogeschool en koos daar voor de richting scheikundig ingenieur.

Burton was een idealist en wilde vechten voor de bevrijding van Nederland en meldde zich op zijn 18e aan als vrijwilliger bij het Nederlandse rekruteringsbureau, gevestigd in New York. Hem werd beloofd dat hij in Engeland bij de Chemical Warfare Service zou worden ingedeeld en een officiersopleiding zou gaan volgen. Zijn ouders zouden een kostwinnersvergoeding krijgen.

Via de rekrutenkazerne te Guelph (Ontario) in Canada, waar hij tot juni 1943 verlof kreeg om zijn tweede studiejaar af te maken, ging hij in augustus 1943 samen met negen andere rekruten op troepentransport naar Glasgow en vervolgens met de trein naar Londen, waar ze moesten wachten op de definitieve indeling.

Burton kreeg niet de beloofde officiersopleiding, maar werd ingedeeld bij de Irene Brigade in Wolverhampton.”

Daar kreeg hij een dubbele longontsteking en werd ernstig ziek, maar herstelde en keerde op 31 december 1943 terug bij de Brigade, die inmiddels was verplaatst naar Dovercourt in de buurt van de havenplaats Harwich. Twee dagen later werd de brigade overgeplaatst naar Frinton-on-Sea, waar ze de kustbewaking moest uitvoeren. In april 1944 verhuisde de brigade terug naar Dovercourt en werd Burton ingedeeld bij de Brigade-Signals. Hij kreeg een opleiding als seiner en leerde morsecode en het bedienen van de telefooncentrale.

Op 6 augustus 1944 werd de brigade ingescheept voor de overtocht en ging op 8 augustus aan land op de zgn. Sword Beach, waarna zijn werk als seiner begon. Via Pont Audemer trok Burton in zijn signalwagen met de brigade naar België en overleefde met zijn voertuig onderweg een vlakbij exploderende mijn. Na 20 september trok Burton met de brigade richting Nederland en nam deel aan de acties bij Grave, Tilburg, Zeeland en Hedel.

Na de Duitse capitulatie vertrok de brigade via Wageningen naar Den Haag, dat op 8 mei werd binnengetrokken. Burton werd op een kazerne belast met het bedienen van

de telefooncentrale, tot zijn repatriëring naar de Verenigde Staten medio augustus 1945. Uit frustratie over o.a. diverse niet door de Nederlandse overheid nagekomen beloften wilde hij niet in Nederland blijven en keerde hij terug naar de Verenigde Staten om zijn studie te vervolgen. In 1947 haalde hij de graad van Bachelor of Chemical Engineering en was dus beroepsingenieur.

Burton in zijn signalwagen

In 1959 stuurde zijn toenmalige Amerikaanse firma hem naar Europa voor een marktonderzoek en zo kwam hij ook weer in Nederland terecht. Tijdens een van zijn vaste ontmoetingen met een oude maat van de Irene Brigade leerde hij in 1966 zijn vrouw Edith kennen. Later is hij, ondanks dat hij meermalen had gezworen geen voet meer op Nederlandse bodem te zetten, daar toch weer gaan wonen en heeft er tot zijn overlijden uiteindelijk meer dan dertig jaar gewoond.

Tijdens de 70-jarige D-day herdenking in Normandië maakten Burton en Edith kennis met koning Willem-Alexander en koningin Maxima. Burton: ‘Dat was heel bijzonder. De koning is de vierde generatie van ons vorstenhuis met wie ik kennis heb gemaakt, dat heb ik hem ook verteld. De ko-

ning antwoordde hierop: "Jammer dat ik onze dochters niet heb meegebracht, want dan had u ook met de vijfde generatie kennis kunnen maken".

Terugkijkend op zijn periode met de Prinses Irene Brigade zei Burton afsluitend: "Als ik weer jong was en er kwam weer oorlog, dan zou ik weer zo gek zijn." Hanny Meijler bespeurde het 36 jaar geleden al goed.....

Wij wensen zijn vrouw Edith en verdere familie veel sterkte toe om dit verlies te kunnen dragen.

Het complete verhaal van Burton Sanders is te vinden op: <http://www.prinsesirenebrigade.nl/burton-sanders--seiner-.html> en binnenkort ook op Fuseliers.nl

Koorduitreiking bij 's Heerenvijvers

Noot redactie: dit artikel is eerder gepubliceerd geweest in de Vaandeldrager 77 van maart 2006. Toenmalig Tweede-luitenant der Fuseliers Bart Noordzij (zoon van Generaal-majoor der Fuseliers b.d. Leen Noordzij) moest in het kader van zijn 'rode patten-test' een 'onderzoek' doen naar de relatie tussen het optreden van de KNBPI en Oirschot als ook een historische plaats! Vooruitlopend op de officiële opening van de Stönnner-Meijland brug in Oirschot in oktober/november schetst dit artikel alvast de relatie tussen Oirschot en ons Regiment en de achtergrond op basis waarvan de keuze voor de naamgeving heeft plaatsgevonden.

*Tekst : toenmalig Tweede-luitenant der Fuseliers Bart Noordzij Commandant I e Peloton, C Beren Compagnie, I 7 Painfbat GFPI
Met dank aan Kol b.d.A.M. Herbrink †*

Op 1 december vorig jaar (red. 2005) vond er een koorduitreiking en beëdiging bij ons Garderegiment plaats bij 's Heerenvijvers.

Gewoonlijk is zo'n ceremonie op een voor het regiment historische locatie. U vraagt zich misschien af waar 's Heerenvijvers dan ligt en of het hier ook zo'n specifieke locatie betreft.

's Heerenvijvers bevindt zich in de noordwesthoek van de Oirschotse heide en is nog terug te vinden op de huidige stafkaarten. Leden van de Prinses Irenebrigade hebben hier tijdens de periode van 17–24 oktober 1944 in stelling gelegen. Omdat er voor mij nog een "rode patten-test" in het verschiet lag, werd mij verzocht in het kader van de ceremonie het een en ander over deze locatie en zijn relatie tot het regiment uit te zoeken.

Verovering van Noord-Brabant

Gedurende de eerste helft van de maand oktober 1944 hadden de Duitsers het grootste deel van Brabant nog in handen. In Zeeland boden de Duitsers nog hevig tegenstand en in Noord-Limburg hadden zij nog een groot bruggenhoofd over de Maas bij Venlo in handen. Voor de geallieerden waren in die tijd de logistieke aan-voerlijnen, die vanuit de Normandische kust naar het front liepen, te groot geworden. Voordat zij zelf Duitsland zouden kunnen aanvallen moest eerst de haven van Antwerpen en de monding van de Schelde in geallieerde handen vallen. Om die haven te overmeesteren moesten de Duitsers uit Zeeland, Noord-Brabant en Limburg verdreven worden. Onze Prinses Irene Brigade werd bij de verovering van Noord-Brabant ingezet.

Op 22 oktober 1944 zouden aanvallen vanuit de frontlijn op 's-Hertogenbosch, Tilburg, Breda en Geertruidenberg, uitgevoerd worden. Voorafgaande aan deze aanvallen werd de Prinses Irene Brigade op 17 oktober geplaatst op de Oirschotse heide en omgeving. Het hoofdkwartier kwam te liggen in Oerle.

De Brigade stond onder bevel van de 154e Brigade, 51e Divisie van het 2e Britse leger. Ze had als taak de frontlijn te bezetten op de zuidoever van het Wilhelminakanaal tegenover Best en Oirschot. De Duitsers hadden hier de noordoever in handen.

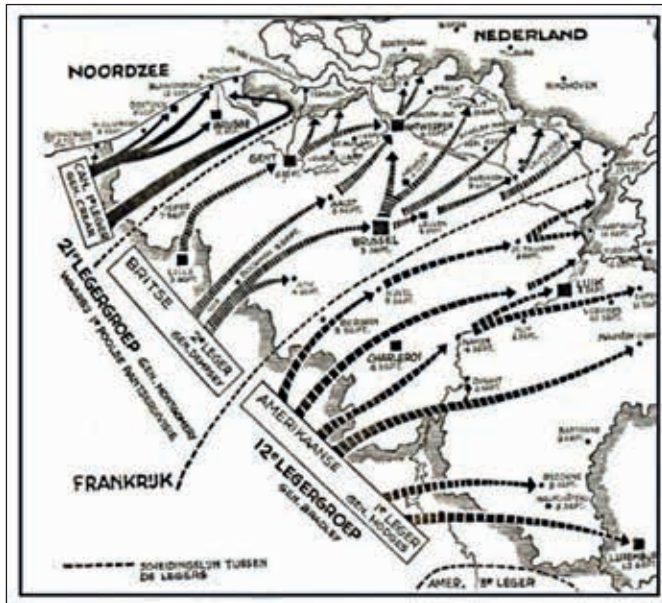
Van links naar rechts lagen hier gevechtsgroep I, II en III, versterkt met delen van de verkenningsafdeling. Elke gevechtsgroep had ongeveer een frontbreedte van 3 km. De voorste lijn eigen troepen lag ongeveer 400 m ten zuiden van de kanaaloever.

De noordkant van het kanaal was niet te zien door de kanaaldijken, terwijl de Duitsers een goed waarnemingspunt in bezit hadden in de vorm van de oude toren in Oirschot.

"May God bless you my son"

Het Ie peloton van gevechtsgroep I stond in die tijd onder leiding van de toenmalige Iste Luitenant der Infanterie A.M. Herbrink en lag op de meest linker gelegen sector van het toegewezen gebied in stelling.

Deze stellingen werden door het 1e peloton op 17 oktober 1944 overgenomen van een Schotse compagnie (!) met de woorden 'May God bless you my son'.

Geallieerde opmars door België naar Nederland, de Irenebrigade was toen ingedeeld bij het centrale Britse 2e Leger.

De opstelling bevond zich vanaf de ophaalbrug bij 's Heerenvijvers (nog steeds aanwezig) tot ongeveer 2 km naar het westen. De opdracht aan dat peloton was de vijand te beletten het kanaal over te steken en te infiltreren in eigen stellingen. Omdat het peloton een groot gebied moest bezetten werd er gekozen voor 3 vaste posten ter grootte van een groep, een patrouille tussen deze posten en een patrouille voor verkenning in front van de stellingen en aan vijandzijde van het kanaal. Bij de vaste posten werd elk een zware mitrailleur ingedeeld.

Gesneuveld gedurende de strijd

De patrouilles waren succesvol. Tijdens de nachtelijke patrouilles van 17/18 en 18/19 oktober werden 2 vijandelijke patrouilles ontdekt. De vijandelijke eenheden hadden een sterkte van 6, respectievelijk 8 man, maar werden zonder geweervuur gevangengenomen.

Toch was er tijdens deze periode een gesneuvelde te betreuren bij het 1e peloton. Het betreft de soldaat G. Stöner. Tijdens de nacht van 20 oktober zou een patrouille met boten het kanaal oversteken om aan vijandzijde informatie

te verzamelen. Tijdens deze oversteek werd men ontdekt en beschoten door een Duitse patrouille die toevallig aan de andere kant van het kanaal passeerde. Soldaat Stöner werd hierbij verwond en overleed op 22 oktober aan de opgelopen verwondingen.

Tijdens deze periode was er nog een gesneuvelde te betreuren. De Korporaal der Mariniers W. Meijwaard werd op 18 oktober dodelijk getroffen door een mortierscherf tijdens een van de vele mortierbeschietingen door de Duitsers.

Oirschot bevrijd

Op 22 oktober werden zoals gepland de aanvallen door de geallieerden ingezet. Zo ook door de 15e Divisie die richting Tilburg op moest trekken. Op 24 oktober werd door deze eenheid zonder tegenstand Oirschot binnengereeden en het dorp werd bevrijd.

De Brigade bij operaties in Noord-Brabant van 17 oktober tot 5 november 1944

Hiermee hield ook de opdracht aan de Prinses Irene Brigade op en werd in de namiddag van 24 oktober verplaatst naar Hilvarenbeek om zich daar gereed te maken voor een aanval op Tilburg.

Conclusie

Zoals u hebt kunnen lezen is de Prinses Irene Brigade dus ook hier, dichtbij zijn huidige standplaats, actief geweest tijdens de krijgsverrichtingen in 1944/1945. Dat maakt 's Heerenvijvers en omgeving dus ook een historische locatie voor ons Garderegiment.

Hedelse brug wordt vernoemd naar Prinses Irene Brigade

Tekst: Richard van de Velde

Tussen 22 en 26 april 1945 voert de Prinses Irene Brigade zware strijd in Hedel en lijdt daar haar grootste verliezen in de veldtocht, maar liefst twaalf strijders sneuvelen. Na de oorlog eert de gemeente hun toenmalige commandant A.C. De Ruyter van Steveninck met een straatnaam. In het voorjaar van 2020 wordt op initiatief van D'66-burgerraadslid Michiel de Raaf van de gemeente Maasdriel, waar Hedel nu onder valt, unaniem een voorstel aangenomen

men door het gemeentebestuur om in de nieuwbouwwijk De Groene Akkers straten te vernoemen naar deze gesneuvelde Brigadisten. Ook wordt er een informatiebord in de wijk geplaatst met daarop de korte levensverhalen van deze jonge slachtoffers.

Het eerbetoon gaat nu nog verder: op de Algemene beschouwingen van de gemeenteraad van Maasdriel van

5 november jl. lanceerde D'66 het plan om de tot nu toe naamloze, beeldbepalende brug in Hedel te noemen naar Luitenant Willem de Roos, die voor zijn bijzondere inzet bij de strijd bij Hedel de hoogste Nederlandse militaire onderscheiding kreeg: de Militaire Willemsorde. Een meerderheid van de gemeenteraad vindt dat echter te veel eer en wil de brug liever naar de hele brigade noemen.

Volgens Tom van Engelen van D66 "draagt het blijvend in herinnering houden van de strijders tegen de nazi-bezettingmacht bij aan het besef dat vrijheid een groot goed is, zeker in het kader van de viering van 75 jaar bevrijding". Verder vindt Van Engelen "het eerbetoon ook passen bij de traditie van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, de opvolger van de Irenebrigade, om rekruten die voor hun opleiding zijn geslaagd in de Maas bij Hedel te dopen."

'Na rijp beraad' wordt het voorstel tot benoemen van de Prinses Irene Brigade Brug unaniem door de Raad aangenomen!

Deze Maasbrug tussen Hedel en Treurenburg is een boog- en liggerbrug met een totale lengte van 436 meter. Hij is 11 meter hoog en 17 meter breed. De oorspronkelijke brug werd in 1937 geopend en was onderdeel van de rijksweg Utrecht en 's-Hertogenbosch. In mei 1940 werd de brug door Nederlandse troepen opgeblazen als poging om de opmars van de Duitsers te verhinderen. Na een tijdelijke pontonbrug was de brug in 1942 weer volledig hersteld. In

De Maasbrug bij Hedel (Bron: Beeldbank Rijkswaterstaat)

1944 werd de brug opgeblazen door de Duitsers. Na de oorlog is de brug opnieuw opgebouwd. Vijftig jaar geleden werd de A2 over een nieuw tracé ten oosten van 's-Hertogenbosch omgeleid. Op 12 december 1970 opende de Maasbrug Empel en daarbij verloor de Hedelse brug zijn functie voor het doorgaande verkeer. Nu wordt de brug nog alleen door regionaal verkeer gebruikt.

2021 belooft dus weer een bijzonder jaar te worden met de diverse naamgevingen van de Brigade. Hopelijk gooit Covid-19 tegen die tijd geen roet meer in het eten. We houden u van de ontwikkelingen op de hoogte.

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVGFPI. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-19299644. e-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl
DB VOSIB (in ruste): H. (Harry) Vleeming, (voorzitter) Hamersestraat 33A², 6931 EV Westervoort, Tel. 026-3118271.
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 | t.n.v. VVGFPI

Gedenkboekje van het 4^e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 134)

Tekst: Theo Masselink

Noot van de redacteur: de navolgende tekst is onveranderd en integraal overgenomen van het originele document.

Op de Noordzee varende kan nog een laatste blik op het vaderland worden geworpen, en niemand van het Bataljon weet hoe lang het duurt voordat de terugreis wordt gemaakt en ook de vraag of zij terug komen?

Wij van de Staf Compagnie kregen op de Tabinta een plaats aangewezen in het voorste ruim van het schip, en helemaal in het onderste gedeelte van dit oorspronkelijke vrachtschip dat was omgebouwd tot troepencarrier. We sliepen

in een soort hangmatten met drie personen boven elkaar. Veel ruimte hadden wij niet want als iemand onder je zich omdraaide dan was dit goed te merken.

Het vertrek staat mij nog goed bij, marsmuziek, de stoomfluit en een kade vol uitzwaaiers. Zo voeren wij het IJ van Amsterdam op, zijdelings voeren allerlei bootjes mee met aan boord uitzwaaiers, en zo kwamen wij in de avond aan in Buitenhuizen waar in het Noord Zeekanaal werd aange-meerd om daar nog munitie in te nemen. Daar stond het op de wal ook vol met uitzwaaiers, en dat gebeurde daarna

nog eens in de sluisen van IJmuiden, toen de sluisdeuren weer open gingen was de weg vrij naar de Noordzee en was de zeereis begonnen, maar van slapen kwam die eerste nacht niet veel, deels door de bewegingen van de golfslag, de ongewone slaappleaatsen en de emotie van de afgelopen dagen, zoals het afscheid. Nog maar even op de Noordzee begon het schip wat te deinen, ik voelde mijn maag naar boven komen en werd zeeziek, 'n paar dagen echt ziek. Als je probeerde om wat te eten kon je ook meteen weer naar boven rennen om aan de reling alles weer uit te spugen (vissen voeren noemden ze dat). Er was ons van te voren de raad gegeven om te trachten zoveel mogelijk in de buitenlucht te blijven, en ondanks het katterige gevoel toch goed te blijven eten. Sommigen hadden daar baat bij, maar bij mij en vele anderen was het zo'n halve week slecht gesteld. O, wat kun je daar ziek van zijn. De sanitaire voorzieningen waren slecht, en bij hoge golfslag spoelde alles over de vloer. Aangaande het eten viel niets op aan te merken, dat smaakte na het zeeziek zijn goed.

De bemanning bestond grotendeels uit Laskaren en die kon je onmogelijk verstaan, zij hadden ook een eigen keuken en de geur die daar vandaan kwam was prima. Dagelijks verscheen er een Scheepskrant waarmee o.a. de temperatuur, afgelegde mijlen van die dag en meer van die gegevens bekend werden gemaakt. Er werd in groepen gegeten in de eetzaal want het aantal opvarenden was te groot om tegelijk aan tafel te gaan. Wij moesten ons elke morgens op dek verzamelen voor het ochtend appèl en dan werden ook de mededelingen gedaan wat er zoals op die dag zou worden gedaan. Voorlopig zal er af en toe een kust te zien zijn, eerst de krijtrotsen van Engeland, en in de Golf van Biskaje staat een flinke golfslag. Nu 60 jaar later kan ik mij niet alles zo duidelijk meer herinneren.

Voor de handhaving van de orde is een detachement M.P. van de Koninklijke Marechaussee aan boord die deze taak moet uitvoeren en zij worden bijgestaan door ons als scheepspolitie van het 4e Bataljon Prinses Irene. Het zijn ellendige nachtdiensten waarbij je door al die ruimen moest lopen als bewaking, maar ook uit brandbeveiliging. Je liep dan tussen die slapende militairen die met drie, en soms met vier, boven elkaar lagen in een soort hangmatten. De stank was ondraaglijk en je was opgelucht weer op het dek te staan en frisse lucht kon inademen. Vooral in het voorste

deel van het tot troepencarrier omgebouwde vrachtschip, waar ook de toiletten waren, dreef het vuil over de vloer. De volgende dag krijgen we een deel van Engeland te zien, en het eiland Wight met de witte krijtrotsen. De reis gaat daarna langs de Spaanse en Portugese kust en als Kaap St. Vincent voorbij wordt gevaren staat de hele meute aan dek om die mooie witte vuurtoren te zien. Daarna komt Gibraltar in zicht, er wordt geattendeerd op de apenrots, en aan stuurboord blijft voortdurend de Noord Afrikaanse kust in het zicht. Het klimaat wordt milder en ook de Middellandse zee is redelijk rustig.

Dan wordt Port Said aangedaan voor het innemen van proviand en brandstof, het grote standbeeld van Ferdinand de Lesseps komt in het zicht, kooplui in kleine bootjes proberen allerhande snuisterijen te verkopen.

Alle gesprekken vonden plaats in de Engelse taal die slecht door ons werd verstaan, maar als er begrepen werd om welk artikel en welke prijs het ging dan werd er een lange lijn naar boven geworpen waarmee de transactie zou kunnen plaats vinden. Grote hilariteit ontstond er als men niet tot zaken doen kwam omdat de prijs te hoog was of het artikel toch tegen viel, en de omhoog geworpen lijn aan de reling werd vastgebonden.

Er werd ook beweerd dat er horloges zijn gekocht waarvan achteraf bleek dat er geen uurwerk in zat. Vic van Schijndel heeft ook zo'n verhaal over Port Said, hij weet dat die kooplui in hun kleine bootjes de hele nacht door zijn gegaan om van hun koopwaar af te komen, de artikelen die eerst met veel te hoge prijzen werden aangeboden dat waren: dadels, suikerpinda's, olienoten, meloenen, tassen, portefeulles, schoenen, polshorloges en veel andere rommel. Voor een langwerpige doos dadels werd eerst drie gulden gevraagd, maar dank zij de geweldige handelsgeest van de Hollanders zakte die prijs uiteindelijk naar vijftig cent, zo kocht Vic een geweldig grote meloen van wel 35 centimeter doorsnede, en ook vier dozen dadels. Nog maar amper met zijn handel op het voordek wilde iedereen een schijf meloen kopen voor twee dubbeltjes, zodat de onkosten snel waren gedekt.

In de scheepskrant werd een voorbeeld gegeven wat er dagelijks aan voedsel op deze boot werd verbruikt komen

hier de volgende cijfers: 1500 kg aardappels, 500 kg bloem voor het bakken van brood, 400 kg blikgroenten, 350 kg vlees en vleeswaren, 200 kg suiker, 100 kg boter, 50 kg koffie en 500 kg ingeblikte melk.

Ook werd 'n dagelijkse corveedienst ingesteld voor het schillen van de aardappelen, goed als tijdverdrijf want de verveling slaat gauw toe tijdens zo'n lange bootreis, de geest van onderlinge verdraagzaamheid en aanpassing heeft ook veel te lijden onder deze omstandigheden. Het was ook een goede oefening voor de komende jaren dat wij op elkaar waren aangewezen.

De reis gaat daarna verder door het Suez kanaal dat vooral bij de ingang vrij smal was, er lagen ook schepen die tijdens de 2e Wereldoorlog tot zinken waren gebracht, en als langs de Bittermeren wordt gevaren zien wij Duitse krijgsgevangenen die door Engelse militairen worden bewaakt. Omdat er in het kanaal twee schepen elkaar niet kunnen passeren zijn er op geregelde afstanden uitwijkplaatsen. Dan komen wij op de Rode zee en het kwik begint al aardig te stijgen. In het scheepsjournaal wordt vermeld dat de temperatuur 110 graden Fahrenheit is, maar eenmaal op de Indische Oceaan wordt het weer aangenamer, er is dan dagen lang niets anders te zien dan de Oceaan, de zon, de sterrenhemel en zo nu en dan een passerend schip, ook wel troepen transportschepen met lotgenoten aan boord die de andere kant opgaan, dus richting Holland. Uiteraard zijn dat ook veel burgers die veelal in concentratiekampen hebben gezeten tijdens de Japanse bezetting van Nederlands Indië, en weer terugkeren naar hun Vaderland. Voor de boeg van het schip zijn vaak potvissen te zien en het lijkt wel of zij ons de weg willen wijzen. Er is ook een dagelijkse controle op de slaapruijmt enz. door de dienstdoende Officier. Ook wordt er regelmatig appèl gehouden want het zou natuurlijk altijd mogelijk zijn dat er iemand over boord is gevallen.

Op de Indische Oceaan krijgen we nog te maken met een motorstoring. Er moet een nieuwe zuiger in de hoofdmotor worden geplaatst, door de te intensieve vaart die er met de troepenschepen wordt uitgevoerd zou die schade zijn ontstaan.

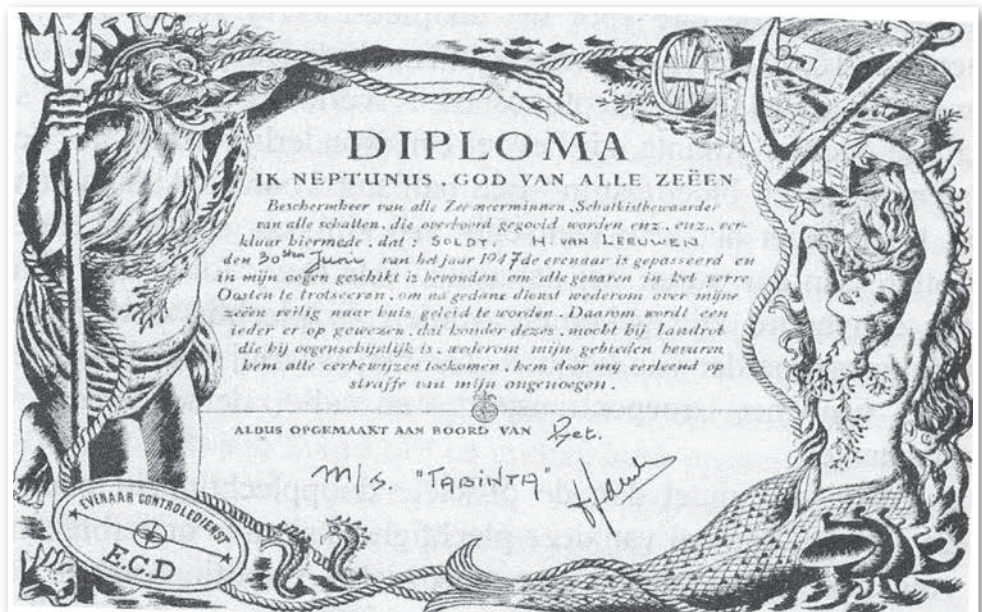
Als de motor weer in orde is wordt de zeereis vervolgd en krijgen we weer te maken met een andere belevenis, nl. het passeren van de Evenaar. En volgens goed zeemansgebruik moeten de landrotten dan gedoopt worden, wat met veel ceremonieel zal plaats vinden. In die periode raakte de zoetwatervoorraad op en moest men zich wassen met het zoute zeewater, daarvoor werden er stukken speciale zeep verstrekt, je kon niet zeggen opgefrist te zijn na een dergelijke wasbeurt. Via de scheepskrant is iedereen al een beetje in kennis gesteld aangaande het passeren van de Eve-

naar, zo zou de dag voor het doopfeest Davy Jones en zijn piraten om 16.00 aan boord komen, deze Davy Jones is de vertrouweling van Z.M. Neptunus en is verloofd met Z.M. 's liefvallige dochter Atlanta, zij bevoer een wonderlijk schip, nl. de "Piratenvreugd en bloedfestijn".

Een half uur voordat Atlanta aan boord komt moet het hele voorschip vrij zijn van de "stinkende landrotten", en dat waren wij natuurlijk. Als Davy Jones met zijn Piraten aan boord zijn gekomen worden zij plechtig ontvangen door de gezagvoerder van het m.s. Tabinta, waarbij ook de eerste Officier van het troepentransport, en alle detachementcommandanten.

De volgende dag moet dan de officiële doopplechtigheid plaats vinden. Om het verhaal van deze plechtigheid even te onderbreken het volgende, enkele leden van onze scheepspolitie hadden in geuren en kleuren al vernomen wat er zich ging afspelen. Zo stonden er nabij de kombuis vele vaten van 200 liter inhoud klaar die waren gevuld met "stinkende etensresten" en die waren opgespaard voor die doopplechtigheid, de lichamen van die stinkende landrotten zouden daarmee besmeurd worden, en dat leek geen aangenaam vooruitzicht. Er is toen tijdens de nachtdienst besloten een stel van die vaten overboord te gooien, dat viel niet mee maar tot ieders verbazing stonden er tijdens de ochtenduren al weer nieuwe gevulde vaten klaar, misschien iets minder stinkend maar toch smerig genoeg. Om nu verder te gaan, rond 08.00 komt Z.M. Neptunus persoonlijk aan boord en dan kan de plechtigheid beginnen, alle landrotten worden dan gedoopt met een mengsel van rotte kaas, bedorven melk en eieren, havermout, stroop, aangemaakt met zout water. Er is op het dek een groot zeil gespannen en daar moest onder door worden gekropen, onderwijl werd daar met stokken op losgeslagen, daarna werd iedereen met zeewater via de brandslangen weer af gespoten.

Die avond wordt het Diploma uitgereikt aan hen die deze doping heeft ondergaan en is men gerechtigd het rijk van Z.M. Neptunus binnen te varen.

Fuseliers toen en nu.....!

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVVGFPi. Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat doet hij/zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?

Dit keer is het de beurt aan: **Korporaal der Eerste Klasse b.d. (F(B)oeffke) Jacobsen**

Wie ben je?:

Mijn naam is Bertus Jacobson, ik ben getrouwd en samen hebben we 2 kinderen: Youp (14) en Lieke (13)

Wat doe je tegenwoordig?

Tegenwoordig ben ik internationaal vrachtwagenchauffeur. Ik rij agrarische losgestorte producten door heel Europa. Variërend van wortels, boontjes, tot mais en suikerbieten. In mijn vrijetijd rijd ik graag motor en op de zaterdag leid ik een hockeyteam van 13 pubermeiden

Wat is je band met het Regiment?

Mijn band met het Regiment is sterk. Ik kom om het jaar naar een reünie toe en ben een paar keer op de Regimentsjaardag geweest. Ook spreek en zie ik nog regelmatig mensen van "het" Regiment.

Wanneer ben je bij het 17e Begonnen?

Op dierendag 1993 ... Ha ha ha, opgekomen bij het 17e, C Compagnie 1e pel, met Vaandrig Holtmanns, Smi Overweg, Sgt v. Engelen en Sgt. Voeten ... Maj. Rooyackers, Kap. Lazeros en Aooi. Koopmans ... dat ik het nog weet na ruim 25 jaar. (red. toentertijd nog bij een van de laatste lichten dienstplichtigen van het bataljon)

Hoelang heb je in dienst gezeten?

Bijna 8 jaar, mijn BBT tijd zat er op. Was jammer, had graag gebleven maar dat kon toen in die tijd niet. Maar als ze me vanmiddag bellen ... ben ik er morgenvroeg.

Op welke functie en bij welke compagnie heb je gezeten?

Ik ben bij de C Compagnie in '93 begonnen als MAG-schutter, daarna zou ik met nog vier anderen gelijk met de BBT-schoolbataljon (red. opleiding tot Beroepsmilitair Bepaalde Tijd) beginnen, maar door een fout bij de administratie konden wij pas met de 2e lichting mee. Na het schoolbataljon ben ik naar Hollandsche Rading gegaan voor de CLS

(Combat Life Saver) opleiding. Hierna heb ik ook nog de SLA (Schutter Lange Afstand) -opleiding gedaan. Na mijn 3 jaar bij de C Compagnie ben ik naar het 17e SSVOST Compagnie gegaan, als hulpfoerier. Iedereen vertrok daar, Cindy Burchartz en Tom Pala kwamen het team toen versterken.

Hoe vaak ben je op uitzending geweest?

2x ... IFOR 2 en SFOR 5. Met IFOR2 zat ik Novi Travnik (Bosnië), ik was CLS-er en SLA schutter. Ons doel was "showing the flag" en naleving van het vredesakkoord. En dat deden we door veel patrouilles te lopen in en in de omgeving van Travnik.

Mijn 2e uitzending was met SFOR5, ik was toen foerier op Sisava. 's Morgens brood halen in het dal, buitenposten bevoorraden en van alles ophalen op andere base's. Tijdens deze uitzending heb ik veel van het land kunnen zien.

Hoe lang geleden heb je de dienst verlaten?

20 jaar geleden, ik had heel graag gebleven maar dat kon toen niet.

Wat is je leukste herinnering aan 17 Painfbat GFPI?

Oefeningen in Duitsland: (Bergen) vechten tegen de Duitsers, (Hohenfelds) vechten tegen de Amerikanen en rond rijden in een Hummer, maar de mooiste en leukste was onder leiding van het KCT naar Schotland.

Vertel eens iets over je VVVGFPi lidmaatschap?

Sinds mijn eerste uitzending in '96 ben ik al lid van de VVVGFPi. Ik heb altijd met plezier bij het 17e gezeten en houd het nog graag bij wat de mannen in deze tijd, of tijdens vredesmissies allemaal doen. In de Vaandeldrager zie ik soms een oude bekende voorbij komen. Verhalen en plaatjes van vroeger. Mooi om te zien en te lezen.

Dus waarom zou je niet lid worden van de VVVGFPi, 't is toch een mooie club mensen. Alleen al voor de jaarlijkse reünie en BBQ...;-)

Mocht je nieuwsgierig geworden zijn naar wat de VVVGFPi inhoudt, voor wie dit bedoeld is en hoe je eventueel lid zou kunnen worden, kijk dan voor meer informatie op:

www.fuseliers.nl/verenigingen/vvvgfpi

Vrienden van de Westenbergekazerne

Blauw tegen Rood op de Veluwe heide

Tekst: Ted van Hees

Het is 5 november 2020. Ik volg met een schuin oog de nek-aan-nek race tussen Bidens Blauw en Trumps Rood op CNN. Vijftig jaar geleden streden we onze eigen 'oorlog' van Blauw tegen Rood: we oefenden dagenlang op de Veluwe ter voorbereiding op de aanval van het rode Sovjet-communisme. Met mij had menigeen twijfels hoe reëel dat rode gevaar was. Veel van mijn generatiegenoten vervulden met een dubbel gevoel hun dienstplicht, als ze dat al deden. Terugkijkend op mijn dienstitijd beschouw ik mezelf aan de ene kant als een doorsnee soldaat, aan de andere kant vanwege geleerde lessen ook weer niet.

We waren kinderen van onze tijd, geboren rond 1950, getogen in de jaren zestig. De koude oorlog was over zijn hoogtepunt heen. We geloofden niet meer zo in de noble intenties van onze voormalige bevrijders. Ze waren hun imago van beschermers van Westerse democratie en vrijheid in de loop van de jaren zestig kwijtgeraakt: de Amerikaanse buitenlandse politiek in Latijns Amerika en Afrika, waar de CIA bedenkelijke autoritaire regimes in het zadel hield of hielp; of in Vietnam waar ter bestrijding van het oprukkende mondiale communisme van China en de Sovjet-Unie het Amerikaanse leger een onderdrukkingsoorlog voerde. Okay, nu waren de Sovjet-leiders van Chroesjtjov en Breznev met hun KGB ook geen lieverdjes, maar een aanval op West-Europa leek te onwaarschijnlijk. Dat wij als dienstplichtige fuseliers zouden worden ingezet in een veldslag met Moskou was moeilijk voor te stellen. Dat leidde tot gereede twijfel bij dienstplichtige soldaten die zich informeerden en geleerd hadden na te denken.

Daar kwam voor mij zelf nog iets bij. Ik groeide op in Bata-dorp, gemeente Best bij Eindhoven. Bata was een schoenen-multinational uit Tsjecho-Slowakije. Eénderde van mijn klasgenoten was van Tsjechisch afkomst. Hun ouders waren in de jaren dertig of na de communistische machtsovername van hun land in 1948 hun land ontvlucht en bij Bata in Best terechtgekomen. Een van mijn beste vrienden was zo'n

Drukte op de Westenbergekazerne, gereedmaken voor oefening. Bij het monument links liggen nog de kransen van een herdenking.

Tsjechische jongen. Bij hem thuis had ik als tiener boeiende gesprekken met zijn vader over wat communisme en socialisme was. Het was in de tijd dat ik las over Camilo Torres, de priester-vrijheidsstrijder uit Colombia, de arts-guerrillaleider Che Guevara in Latijns-Amerika en de poging van de socialist Salvador Allende om in Chili via verkiezingen aan de macht te komen. Tegelijkertijd was ik onder de indruk van de anticommunistische verhalen van de vader van mijn vriend. Ik leerde dat er verschillende vormen van socialisme waren: de strijd voor sociale rechtsvaardigheid, vrijheid en tegen ongelijkheid in Latijns Amerika was niet te vergelijken met het repressieve Oost-Europese 'reëel bestaande socialisme', zoals dat later heette. De Sovjet-Unie zette haar leger in 1956 in tegen het naar vrijheid strevende Hongarije en tegen de communistische Alexander Dubcek in Praag '68. Het was een kwestie van tijd dat zij hetzelfde tegen ons in West-Europa zou doen, zo onderrichtte een militair docent ons tijdens lessen maatschappijleer op de Westenbergekazerne. Eén sergeant wist zich erg plastisch uit te drukken als het erom ging ons "slappe hap" te vergelijken met de niet te onderschatten Russische soldaat. Hij

zei uit eigen ervaring te weten dat Iwans volharding geen grenzen kende wanneer hij opdracht had op zijn post te blijven: "de ballen stront lagen dan onder aan de boom". Sommigen van ons gingen in discussie over het belang van de NAVO in de militaire afschrikking versus haar rol in bijvoorbeeld de Portugese koloniën in Afrika.

Fuseliers te velde, kamp Vogelsang, maart 1976. Links vooraan staat compagniescommandant kapitein C. Nicolai.

Terug nu naar de Blauw-tegen-Roodoefening op de Veluwe. Ons peloton was ingedeeld bij Blauw, dat zich moest voorbereiden op de spoedig te verwachten invasie van het Rode Gevaar uit het Oosten. Ik herinner me vooral de psychische voorbereiding daarop door onze commandant. Naast het gebruikelijke graven van schuttersputjes, de oefeningen met de sprong en rol uit de YP en schietoefeningen met onze FALs en UZI's werden we vooral mentaal klaargestoomd op de onvermijdelijke aanval en de verdediging daartegen. Dit vooral door ons dagenlang te laten toeleven naar het moment suprême van de Rode aanval. We spraken met een aantal gelijkgestemden af ons niet gek te laten maken als het zover was. Na enkele dagen brak dat grote moment aan. Als ik daaraan terugdenk, verbaast het me nog steeds hoe fanatiek schreeuwend ons peloton bijna in haar geheel los ging tegen het Rode gevaar, gelijkgestemd

of niet. Ik geloof niet dat het er in een echte oorlogssituatie werkelijk zo aan toe zou gaan. Daarvoor moet de nerveuze spanning en het belang om verstandig, met overleg tactisch en juist eerder zo stil mogelijk te manoeuvreren te groot zijn. Maar ik moet ook vaststellen dat ik gelukkig nooit in zo'n situatie ben terechtgekomen. Ik realiseer me dat ik me heel wat meer thuis zou voelen in de huidige krijgsmacht met haar vreedstaken in 's werelds brandhaarden; hoewel ik dan ook meteen denk aan de gevaarlijke missies naar Libanon, Afghanistan of Mali, laat staan de verschrikkingen van Srebrenica.

Een YP-408 van 13 painbat GFPI tijdens een oefening. De Nekaf jeep (M38A1) op de voorgrond is van een hulpleider, die tijdens een oefening "onkwetsbaar" is.

Het moge duidelijk zijn dat jonge mannen en vrouwen die worden voorbereid op uitzending voor vredesmissies daarbij een andere gevoel zullen hebben dan bij oefeningen tegen een vijand waarvan weinigen geloofden dat die gaat toeslaan. Maar de angst voor communisme doet het nog steeds, zo laat de (verkiezings-)strijd van Blauw tegen Rood in de Verenigde Staten zien. Het zal u niet verbazen dat ik hoop dat Rood niet door een coup tegen Blauw de macht grijpt. Ik kan me niet voorstellen dat het leger van onze bevrijders van vijfenzeventig jaar geleden zich daartoe leent.

De webshop van ons regiment

Tekst: Webshopbeheerder Melanie Giesen-Schuurmans.

Als Regimentsvrijwilligster ondersteun ik de leiding van ons Regiment op het gebied van Regiments- en veteranenzaken in de breedste zin van het woord. Ik hou me vooral bezig met de ledenadministratie en administratieve ondersteuning van de vele verenigingen en stichtingen binnen ons Regiment en Bataljon.

Buiten dit alles beheer ik ook de webshop van de Stichting Brigade en Garde welke te vinden is op: www.fuseliers.nl/producten. Ik verzorg hiervoor de inkoop, hou de voorraad op pijl en maak iedere dinsdag en donderdag de bestellingen klaar voor verzending.

De webshop is ontstaan om het, voor iedereen die het Regiment een warm hart toedraagt, makkelijker te maken om leuke en mooie spullen te kopen van

(en ter herinnering aan) het Regiment en van het bataljon. In het verleden kon je namelijk alleen op woensdag terecht in de museumwinkel op de kazerne in Oirschot. Nu kun je via de website 24/7 de gewenste artikelen bestellen en betalen en hoef je niet perse naar Oirschot te komen.

In onze webshop kun je terecht voor allerlei regiment- en bataljon-gerelateerde producten, zoals bijvoorbeeld het invasiekoord (alleen voor koordgerechtigden), een polo van onze veteranenvereniging, stickers, sleutelhangers, regimentsstropdas (en schuif), mokken, boeken etc.

Eerlijkheid gebied te zeggen dat het de laatste tijd wat schort aan "nieuwe" items maar daar hoop ik begin volgend jaar verandering in aan te brengen. Zeker nu de viering van 80 jaar Regiment (op 28 augustus 2021) eraan komt zullen we gaan kijken naar mooie, nieuwe producten voor onze webshop.

Overigens sta ik zeker open voor suggesties en zijn alle ideeën voor te verkopen items via de webshop meer dan welkom. In dat geval kun je contact met me opnemen via: mtp.giesen.schuurmans@mindef.nl

Bataljonsnieuws

Van de regiments-/bataljonsadjutant

Tekst: Regiments- en Bataljonsadjutant Joost Borrenbergs

Regimentsgenoten,

Terwijl ik dit schrijf denk ik, wat ga ik zeggen over 2020? Terugkijkend op mijn eerste jaar als moeder van dit trotse Regiment voel ik wel de behoefte om een woord tot jullie te richten. Ik wil alleen niet de focus leggen op alles wat dit jaar niet door heeft kunnen gaan. Dit is voor ons allemaal inmiddels de orde van de dag. Ik wil hierbij dan ook

toespitsen op zaken die wel door zijn gegaan, waar we trots op zijn en wat ons de rug doet rechte en ons weerbaar maakt voor 2021.

Ik merk dat 2020 ons als Regiment heeft geïnspireerd. We voelen ons gesterkt dat eenieder zich verbonden voelt met het Regiment. We hebben samen gezocht naar mogelijkheden tot saamhorigheid en trots en deze hebben we ook gevonden. Digitaal en op 1,5 meter hebben we toch als Regiment mooie dingen kunnen doen. Of je nu 97 jaar ben of 20 jaar, we hebben allemaal de verbinding nodig waar het Regiment voor zorgt.

Het wekelijkse moment dat het bataljon samenkomt houden we nu voornamelijk digitaal. Door middel van een digitaal bataljonsappèl op onze social media bereiken we het hele bataljon, maar ook een andere groep geïnteresseerden. Ook de werving verloopt voornamelijk via deze kanalen. Dit werpt zijn vruchten af, onze vullingsgraad gaat richting 85%. Door de nieuwe inzet van werving en behoud binnen het bataljon weten we mensen te binden en te behouden. Ook de vooruitzichten op inzet en goede doorgroeimogelijkheden dragen hieraan bij.

Een specifieke groep die wil ik belichten is die van onze DIG-dragers. We zijn dit jaar twee keer met hen samengekomen in een zeer prettige en ongedwongen sfeer. Bij de laatste beëdiging en koorduitreiking hebben zij voor de tweede maal de koorden uitgereikt onder goedkeurend en digitaal toezien van Generaal Hemmes. Een bijzonder moment waarin zij voor verbinding zorgden tussen de verschillende generaties die het Regiment rijk is.

Tijdens deze beëdiging zijn er ook vijfendertig nieuwe Fuseliers onder het Vaandel beëdigd. De vaandelwacht heeft haar taken dit jaar minder vaak uit kunnen voeren dan in voorgaande jaren. Maar het gevoel van trots is niet minder als het vaandel weer prijkt. Het vaandel staat symbool voor ons Regiment en haar geschiedenis, juist in deze tijd waar we niet fysiek naar onze vaandelplaatsen kunnen speelt het Vaandel een grote rol.

Een andere groep die ik niet wil vergeten is het thuisfront, van hen werd dit jaar ook extra flexibiliteit gevraagd. Ik ben onder de indruk van jullie veerkracht en steun voor onze mannen en vrouwen. Volgend jaar zal een druk jaar worden, waarin we weer veel van jullie gaan vragen. We hebben jullie steun hard nodig en we hopen dat we volgend jaar weer op jullie mogen rekenen.

Ik wil afsluiten met een vooruitblik naar volgend jaar. Volgend jaar bestaat ons mooie Regiment 80 jaar. Dit hopen we op 28 augustus uitgebreid te kunnen vieren. We weten niet wat de toekomst brengt maar we weten wel dat we ons allemaal gesterkt voelen in het saamhorigheidsgevoel wat het Regiment ons brengt.

Regimentsgenoten, ik wens jullie allemaal fijne feestdagen en een gelukkig en gezond 2021. Ik hoop jullie allemaal weer in betere tijden te mogen ontmoeten.

Van scherpschutter tot coronatester: 'Mooi dat ik zo mijn land kan dienen'

Bron: RTL Nieuws / Agnes de Goede

De 24-jarige scherpschutter David verruult de komende weken zijn geweer voor een wattenstaaf. De korporaal staat klaar om mee te draaien in één van de nieuwe XL-teststraten. "Ik zie het als een eer dat ik op deze manier mijn land kan helpen."

De 24-jarige korporaal is eigenlijk opgeleid om de menselijke vijand op grote afstand uit te schakelen. "Ik zit bij een snipergroep van Defensie", zegt David (vanwege privacy wil hij alleen met zijn voornaam worden genoemd).

Het is een vaardigheid die een kleine groep militairen in ons land machtig is. Toch gaat David de komende weken een bijdrage leveren aan een heel andere strijd: de scherpschutter gaat helpen het coronavirus te verslaan.

Training wattenstaaf

De korporaal is klaargestoomd om in een grote XL-testlocatie, waarvan er de komende tijd twintig uit de grond worden gestampt, aan de slag te gaan. "Elk moment kan ik opgeroepen worden. Ik hoor dan ook welke teststraat het gaat worden."

David heeft afgelopen week een dag training gehad van de GGD in Hilversum. "Ik heb geleerd hoe ik iemand via de neus met een wattenstaaf test. Heel moeilijk is het niet. Het is wel een nauwkeurig klusje dat je even moet weten."

David is één van de duizend militairen die de komende weken de nieuwe, grote teststraten gaan bemannen. Zonder hun inzet kunnen al die teststraten niet draaien. In een XL-teststraat kunnen tussen de 3.000 en 12.000 testen per dag worden afgenomen.

Twee minuten per test

Militairen zijn verantwoordelijk voor de logistiek en gaan ook zelf testen afnemen. Zoals David. "Ik doe er ongeveer twee minuten over om een test af te nemen. Dus ik kan heel wat mensen op een dag helpen."

Andere koek dan hij gewend is. "Vorig jaar zat ik nog in Litouwen voor een missie", vertelt de korporaal. Werken bij Defensie was altijd al zijn grote jongensdroom. "Tijdens mijn opleiding ontwikkelde ik de passie voor het sluipschuttersvak. Ik zit nu in een groep van zo'n 12 mannen en ben verantwoordelijk voor communicatie."

'Corona is onze crisis'

Hij werd gevraagd tijdelijk zijn bijdrage te leveren in één van de testlocaties. "Ik wilde het meteen doen." Overigens is er wel één overeenkomst. "Militairen ondersteunen hun

land tijdens een crisis. Corona is nu onze crisis. Ik wil mijn land dienen en vind het bijzonder dat ik op deze manier iets kan doen."

Hoe lang hij coronatester zal zijn, weet David nog niet. De militairen gaan ook andere mensen opleiden, zodat ze daarna weer verder kunnen met hun werk bij defensie. Uitzendbureau Randstad gaat de volgende lichten mensen leveren.

Skills en drills

Wat de scherpschutter anders had gedaan? "Mijn skills en drills bijhouden. Dat doe ik onder meer op de basis in Oirschot. Vanwege corona kunnen we nu minder weg. Ik train ook digitaal thuis."

Dat hij even een paar weken iets anders doet, vindt hij leuk. "Ik leer er ongetwijfeld weer van. Ik kan niet wachten om aan de slag te gaan."

Bataljonnieuwsflits

Ondanks de onberekenbare Corona perikelen van de afgelopen tijd heeft het bataljon niet stil gezeten. In deze rubriek een 'flits' uit de werkzaamheden van het bataljon.

Boxer met nachtzichtmodule en drones bij de 'Eagles'

De extra module genaamd 'Trailblazer' is op de voorkant van de Boxer geplaatst. De 'Trailblazer' is voorzien van voorwaartse en achterwaartse cameramodules. De combinatie van een HD-daglichtcamera, een warmtebeeldcamera en hoogwaardige digitale beeldbewerking zorgen ervoor dat de chauffeur van de Boxer bij gevaarlijke omstandigheden met weinig licht meer zicht heeft.

Eén van de speerpunten van ons bataljon is vechten bij duisternis. Door de nieuwe module kunnen we professionaliseren in deze manier van optreden. Behalve materiaal zijn het vaardigheden en skillset die dit mogelijk maken. Door dit te trainen en te verbeteren in vechten bij duisternis kunnen we onderscheidend zijn en het verschil maken tegen elke opponent.

Behalve de nachtzichtmodule is de Bravo Compagnie ook aan het doorontwikkelen op het gebied van drones. Fuseliers van de Bravo Compagnie zijn in de afgelopen weken officieel opgeleid tot drone-operator. Hierdoor wordt het mogelijk om geïntegreerd met onlangs ingevoerde drones op niveau II/III te oefenen en te experimenteren. Dit moet bijdragen aan een snellere situational awareness op het moderne gevechtveld.

Beëdiging en koorduitreiking 35 nieuwe Fuseliers

Onder een waterig najaarszonnetje zijn op 15 oktober 35 nieuwe Fuseliers beëdigd. De beëdiging vond voor de eerste keer in de geschiedenis van het regiment op een aangepaste wijze plaats. Waar we

er anders voor kiezen om de ceremonie zichtbaar uit te voeren in een vaandelplaats die belangrijk is voor ons regiment, vonden de beëdiging en koorduitreiking deze keer op de bataljonsappelpaats in Oirschot plaats.

Om alle gezondheidsrisico's in te perken waren er geen relaties van de Fuseliers en oud-strijders fysiek aanwezig. De oud-strijders hebben een digitale boodschap voor de nieuwe Fuseliers ingesproken. Middels een livestream konden het thuisfront en de oud-strijders toch getuigen zijn van de ceremonie.

Bij de ceremonie waren de dragers van het draaginsigne gewonden aanwezig. Zij hebben de invasiekoorden namens de oud-strijders uitgereikt. Het invasiekoord is een teken van wie wij als regiment zijn, het verbindt ons. Met het invasiekoord maken we zichtbaar dat wij allen Fuseliers zijn, ongeacht waar we gevochten hebben.

Staf van de Delta Compagnie terug uit Afghanistan en bloemen voor het thuisfront

De staf van de Delta Compagnie is weer terug op Nederlandse bodem. Na 6 maanden onderdeel uitgemaakt te hebben van de Resolute Support Mission in Afghanistan, kwamen ze op 28 oktober aan in het regenachtige Oirschot.

Het stafelement gaf leiding aan de Multinational Force Protection Company (MNFPCoy). 25 oktober werd het commando over de Safe Haven 'Camp Marmal' overgedragen aan hun Duitse collega's.

Na een kort welkomstwoord door de bataljonscommandant en bataljonsadjutant konden de Fuseliers mee met hun familie en vrienden. Thuis wachtte hen nog 10 dagen thuisquarantaine voor het verlof kon beginnen.

Een deel van onze uitgezonden Fuseliers is inmiddels weer thuis, maar het Force Protection Peloton blijft nog even in Afghanistan. Door COVID-19 zagen het opwerktraject en de missie er anders uit dan normaal. Er werd heel veel flexi-

biliteit van de Fuseliers en hun thuisfront gevraagd door de huidige situatie. Twee weken quarantaine bij vertrek, geen verlof en thuisquarantaine bij terugkomst.

Als dank voor de steun van het thuisfront werden er bloemen bij de relaties van de militairen bezorgd. Zonder thuisfront geen inzet!

Maatwerktraject voor manschappen met KMS ambitie

Acht aspirant-onderofficieren, afkomstig van ons bataljon en ons zusterbataljon 42BLJ hebben in de afgelopen weken hun MBO3 diploma gehaald. De opleiding die door het Summa College te Eindhoven gegeven werd is onderdeel van een versneld traject voor manschappen in aanloop naar de KMS.

Tijdens de opleiding kregen ze les in Nederlands, Engels, rekenen en burgerschap. In plaats van de gemiddelde duur van 2-3 jaar voor een MBO3 opleiding hebben ze via dit traject in 2½ maand hun diploma kunnen halen.

23 november start de opleiding op de KMS in het INFUUS II traject. Dit maatwerktraject biedt ervaren korporaals de mogelijkheid om met hun reeds opgedane kennis en ervaring een verkorte opleiding tot onderofficier te volgen.

A "Tijger" Compagnie

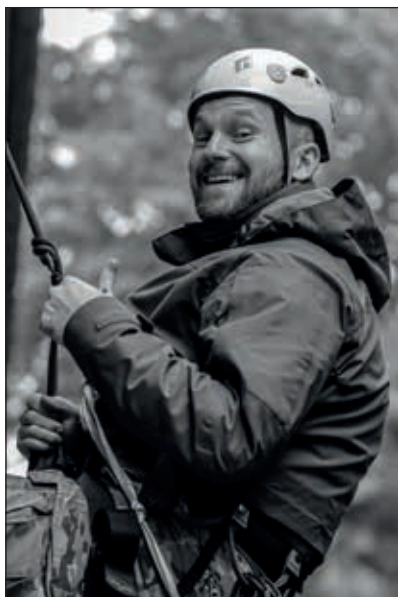
Urban sniper course (28 september t/m 09 oktober 2020)

Tekst: Fuselier der eerste Klasse Mylo, A Tijger Compagnie I 7Painbat.

De Urban Sniper Course is een training die in het leven is geroepen door o.a de 13e Brigade, G3 master gunner. De training leert voornamelijk snipers en verkenners het heimelijk betreden en verlaten van een pand en het ongezien kunnen betrekken van zowel een FFP (final firing position) als een OP (observation post) binnen het Urban optreden.

De 2-weekse training werd gegeven door Sergeant-majoor Stefan en Adjudant Rick, ondersteund door een aantal externe collega's. De groep deelnemers bestond uit snipers van 17 Painbat, Belgische snipers van het Bataljon Bevrijding/5e linie en verkenners van 17 Verkenningsspeloton.

Tijdens de training kregen we allemaal onze eigen klimuitrusting. De eerste dagen stonden basislessen knopen en klimmen op de klimtoren centraal. Dit was nodig omdat we aan het einde van de week naar boven en naar beneden zouden gaan aan zelfaangelegde knopen. Naarmate de week vorderde werden de knopen steeds ingewikkelder en de zekering op de

klimtoren minder. Daarna volgden lessen in het inrichten van een FFP/OP. Hierbij werd ingegaan op het inrichten van een Urban vuurpositie, Urban camouflage en observatie. De instructeurs gingen in op de verschillende soorten objecten die ze tijdens missies en oefeningen waren tegengekomen met daarbij hun beweegredenen om ons dit te leren. Gebarricadeerde trappen, ontbrekende trappen en instabiele locaties waren hierbij vaak het probleem. Na de instructie hebben we vooral in deze situaties getraind. Het was vooral belangrijk om vertrouwen te krijgen in het materiaal, ook al was het haakje waar je aan hing soms net zo breed als je nagel.

In Budel werd een demo gegeven door de Belgische collega's over het schieten door glas. Er werd door verschillende soorten glas geschoten zoals: enkel laags, dubbel laags, plexi, gepantserd, de voorruit van een auto etc. Deze dag diende vooral om te ervaren en zien van wat de impact van glas is op een kogel. Kan ik iemand op lange afstand achter een raam wel raken? Kan ik vanuit een zoldertje door het glas iemand die aan het einde van de straat staat wel raken? Dit waren dingen waar we in de toekomst rekening moeten houden bij het betrekken van onze posities. Tevens kunnen we zo gericht advies uitbrengen naar onze commandant of col-

lega's. Deze dag was goed voor de beeldvorming, omdat we het nu met eigen ogen gezien hebben. Zonder deze ervaring onderschat je het zeer gemakkelijk, wat een zeer negatieve uitkomst van jou opdracht zou kunnen veroorzaken.

C "Beren" Compagnie

Battlefield Tour Hedel, 15 september 2020.

Tekst: Korporaal der Eerste Klasse Daan, Charlie 'Beren' Compagnie.

De C Compagnie heeft de taak gekregen om de MFO (Manoeuvre Functie Opleiding) te gaan draaien. Met die gedachte in het achterhoofd zijn er twee dagen ingepland voor persoonlijke ontwikkeling en leren om te presenteren. In het kader van teambuilding, ontwikkeling en presenteren is daar een Battlefield Tour aan gekoppeld

De eenheid heeft van de luitenant een POTA (pelotons order tijdelijke aard) gekregen over hoe de twee dagen eruit zouden moeten gaan zien. Er waren drie syndicaten van 3 à 4 personen met elk een eigen onderwerp. Operatie Orange, persoonlijke verhalen van drie Irenemannen en de slag om de Grebbeberg.

De dag van 14 september hadden we de tijd om ons voor te bereiden. Want wat was het doel van het gevecht bij Hedel? Was het nodig? Waarom wil ik juist dit verhaal van deze specifieke Ireneman vertellen, om zijn heldendaad of zie ik bepaalde overeenkomsten met mijzelf? Elk syndicaat moest ook in hun presentatie verwerken wat ze ervan vonden, of waarom ze juist dit verhaal wilden vertellen.

Om dit goed over te kunnen brengen hebben we in de groepen zelf ook taken verdeeld om tot een goed eindproduct te komen.

15 september, pnod's stonden klaar, lupa's waren ingeladen en konden we verplaatsen naar de locatie. Eenmaal aangekomen op de locatie gingen we verkennen. Zo kregen we beeld

bij het verhaal en konden we bepalen waar we onze presentatie gingen houden. Rond 11:00 uur startte de eerste presentatie, we stonden op de locatie waar de Irenemannen de oversteek hebben gemaakt over de Maas. Hier hebben we het verloop van de actie uitgebreid besproken. Vervolgens zijn we richting Hedel gegaan naar het monument voor de Prinses Irene Brigade. Ter plaatse kregen we de persoonlijke verhalen te horen over de Irenemannen, hier konden we bij hen stil staan en hen eren. Hier gaven wij onze mening over de heldendaden die werden verricht. Zouden wij dat ook doen, of hadden we het toch anders aangepakt? De laatste presentatie werd bij de Grebbeberg gehouden. Daar hebben we op verschillende locaties een presentatie gekregen om op die manier door het verhaal te lopen. Hierdoor konden we beleven door te zien en te horen hoe de slag om de Grebbeberg er uit heeft gezien. De GV'er die die dag aanwezig was heeft de Battlefield Tour afgesloten met een verhaal bij het Militair Ereveld Grebbeberg. Hier konden we even stil staan bij het bijzondere werk wat wij doen en konden we de Irenemannen eer bewijzen.

Iedereen heeft tijdens deze twee dagen goed gewerkt en een mooi resultaat neergezet. Iedereen heeft zich kunnen ontwikkelen en in het kader van teambuilding hebben we de dag afgesloten in een plaatselijk restaurant.

Manoeuvre Functie Opleiding gestart bij de Charlie Compagnie

Tekst: Eerste Luitenant der Fuseliers Mike en Tweede Luitenant der Fuseliers Bavo

Al langer dan een jaar werden er voorbereidingen getroffen. In samenwerking met de brigadestaf van 13 Lichte Brigade en de personeelsdienst werd er van alles bedacht en uitgezocht. De voorbereidingen bestonden uit van alles, variërend van het uitwerken van lesprogramma's, het treffen van materiele voorbereidingen, het uitzoeken van rechten en plichten, tot het ontwikkelen van een visie. 2 november was het moment dan aangebroken, de start van de Manoeuvre Functie Opleiding (MFO). Zowel de instructeurs als de leerlingen hebben hier naar toe gewerkt. In de periode van 2 november tot en met 22 januari volgend jaar leidt de Charlie Compagnie 91 nieuwe infanteristen op.

Om ervoor te zorgen dat de nieuwe leerlingen zich vanaf het eerste moment welkom voelen bij de eenheid zijn er ruim van te voren al stappen gezet. Zo zijn onder het motto van boeien, binden en behouden verschillende activiteiten ontplooid om de toekomstige Fuseliers kennis te laten maken met het bataljon en de compagnie en ze op te nemen in de eenheid. Denk bijvoorbeeld aan voorlichtingen

door de compagnies sergeant-majoor en de compagniescommandant. Daarnaast is de gehele compagnie aanwezig geweest bij de binnenkomst en het eindappèl van de toekomstige-Fuseliers aan het eind van hun Algemeen Militaire Opleiding. Hier ontvingen zij van hun toekomstige collega's felicitaties en het baret en borstembleem van de eenheid.

Ook werd er een flinke groep leerlingen in de VMO (Voorbereidende Manoeuvre Opleiding) onder bevel gesteld bij de Charlie Compagnie. Er werd een speciaal programma uitgedacht en uitgevoerd door eenheid 4 om de leerlingen zo goed mogelijk voor te bereiden op het komende programma.

Intussen zijn vorige week de laatste leerlingen opgenomen in eenheid 4 en 5 van de Charlie Compagnie. Deze twee eenheden zullen namelijk de omvorming tot infanteristen gaan leiden. Dit doen ze niet alleen en worden hierbij ondersteund door de rest van de compagnie.

Wat deze manier van opleiden bijzonder maakt is dat aparte manschappen, onderofficieren en officieren uitvoering gaan geven aan de opleiding. Een grote verantwoordelijkheid, maar tevens een mooie kans. Door het personeel zelf op te leiden heeft de compagnie niet alleen meer invloed op de vorming van het personeel maar het personeel kan tevens al gebonden worden aan de eenheid.

Vanaf de start van de opleiding worden de toekomstige Fuseliers opgeleid in de wapensystemen MINIMI en GLOCK. Ook zullen ze als groep een groepsproces ingaan, waarbij ze verschillende taken in groepsverband uit moeten voeren.

ren. Denk hierbij aan verplaatsingstechnieken en offensieve taken als hinderlagen. De weken worden afgewisseld met kazerneweken en weken waarbij de leerlingen te velde oefeningen zullen draaien. Tijdens de kazerneweken krijgen de leerlingen de theorie en praktijk van de MINIMI en de GLOCK. Tijdens de oefeningen te velde zullen de leertaken van de MFO uitgevoerd worden. Uiteindelijk wordt het MFO-traject afgesloten met een eindoefening waar al het geleerde samenkomt.

De OPG cursus

Afgelopen kwartaal zijn wij met enkele korporaals van de Charlie "BEREN" Compagnie 17 GFPI naar de KMS in Ermelo gegaan voor de OPG-cursus.

Deze cursus is voor plaatsvervangend korporaals / leidinggevend korporaals.

Ik ben deze cursus gestart samen met Quinten en Sjoerd, een cursus die nu wordt gegeven door een burgerbedrijf TGA, een goede een leerzame cursus waar ik als militair zeker gegroeid ben.

De cursus duurt in totaal 5 weken. We zijn daar in week 1 begonnen met de gewenning om als instructeur voor de klas/groep te staan, aansluitend zijn we al snel doorgeslagen naar de 8 didactische kernvragen + lesplan. Persoonlijk had ik hier weinig tot niets mee gedaan en was dit allemaal nieuwe lesstof voor mij.

Tekst: Korporaal Jorn, Charlie compagnie

2 dagen later wist ik hoe ik een lesplan in elkaar moest zetten en van daaruit les te geven.

Ik heb in totaal 2 lessen gegeven, 1x een voordrachtsvorm en 1x een opdrachtsvorm mede door de goede en directe tips van de TGA instructeurs waren dit erg leerzame momenten waar ik nu al de vruchten van pluk nu ik weer terug ben bij mijn huidige onderdeel.

Ook kon natuurlijk het commandovoeringsproces niet overgeslagen worden en in de cursus kwamen we erachter dat de instructeurs ook hier geloven in de kracht van herhaling, tot falen.

Sommige bevelen zouden in realiteit niet helemaal tot hun recht komen, maar door de aangeleerde analyses konden wij

deze 'fouten'/omissies eruit filteren, waardoor het nut en belang van deze uitgebreide analyse meteen duidelijk werd. Later beseften wij dat ook zo'n onrealistisch bevel wel iets was waar je erg veel van leerde. Juist omdat je nu zo diep erover na moest denken, daarom duurde een gemiddelde ICCB (Initial Commanders Back Brief) of FCBB (Final Commanders Back Brief) dan ook langer dan het bevel zelf in deze cursus. De ICCB en FCCB zijn tussentijdse terugkoppelmomenten en -controles met de opdrachtverstrekker.

Ook hebben we meerdere middagen LTV opdrachten gedaan, LTV staat voor Leidinggevende Trainings Vaardigheden "even de zachte steen opzoeken" en dan rammen. Hier leerde je leiding te nemen, overzicht te bewaren, maar ook je plan te wijzigen tijdens een uitvoering omdat het mischien niet maximaal effectief verliep.

TACP Charlie Compagnie aan de tand gevoeld in virtuele oorlog

Tekst: Eerste-luitenant Joey, Charlie Compagnie

TACP?

Binnen elke infanteriecompagnie is er een Fire Support Team ingebed. Deze zes mans-teams zorgen voor de planning, coördinatie en uitvoering van grondgebonden vuursteun en luchtsteun. De drie specialisten die binnen dit team verantwoordelijk zijn voor luchtsteun, of 'Close Air Support (CAS)', zitten in het TACP: het Tactical Air Control Party.

Dit gedeelte van het team bestaat uit de Joint Terminal Attack Controller (JTAC), die in zijn taak ondersteund wordt door de Laser Operator en de korporaal chauffeur. Gezamenlijk zorgen ze voor een veilige, maar effectieve inzet van de wapens van diverse 'air assets', afgestemd op de intent van de compagniescommandant.

Trainen in tijd van COVID-19

Normaal gesproken zijn veel van de TACP-oefeningen in het buitenland, omdat de oefenmogelijkheden en beschikbare platformen in Nederland beperkt zijn. Ondergetekende is als JTAC midden in de heersende pandemie op functie gekomen, waardoor het TACP van de Charlie Compagnie vooral de Marnewaard, de Peel en Vlieland heeft gezien. Met name in de polders van Maas en Waal voelen we ons inmiddels erg thuis...

Oefening 'Spartan Warrior'

Desondanks zat er net voor het uitbreken van de 'tweede Coronagolf' nog een buitenlandse oefening in. We kregen de kans om aan te sluiten bij de oefening 'Spartan Warrior'. Dit is een jaarlijks terugkerende oefening, georganiseerd door het Warrior Preparation Center van de US Airforce op de vliegbasis Rammstein in Duitsland.

De setting van deze oefening is een grootschalig conflict in het campagnethema combat waarbij een 'Red Force' uit het oosten na een lange periode van oplopende spanningen op meerdere punten de soevereiniteit van het NAVO-grondgebied bedreigt.

En dan het evalueren, na een les/bevel of LTV was het de bedoeling dat je zelf je uitvoering ging evalueren, na jouw evaluatie, het klassikaal bespreken en na de klassikale evaluatie, was het tijd voor de instructeurs om het geheel te evalueren.

Ik ben erg blij dat ik deze cursus heb mogen doen !

Ik ben hier verder ontwikkeld als militair, niet alleen is mij hier lesgeven en het commandovoeringsproces aangeleerd, maar juist de dingen eromheen die naar voren kwamen met de LTV-opdrachten, iemand evalueren en hem tips durven geven waar die ook echt iets aan heeft.

Tot slot is dit een cursus die de enkele militair beter maakt, maar daarmee ook de groep.

Virtueel en 'connected'

Bijzonder voor ons was dat de oefening volledig in een virtuele omgeving plaats vond, waarbij sommige spelers op locatie in Rammstein aanwezig waren, maar andere deelnemers dit deden vanaf hun eigen basis. Zo deden Nederlandse F-16 vliegers mee vanuit een simulator in Nieuw-Millingen, was er een compleet Canadees contingent verbonden vanaf de overkant van de Atlantische Oceaan en waren er Italiaanse UAV-bemanningen betrokken vanaf hun eigen thuisbasis.

Realistisch in een dergelijk grootschalig conflict is dat Close Air Support maar een fractie is van de taken die de luchtcomponent van de NAVO dan moet uitvoeren. Vanzelfsprekend zijn zij vooral bezig met het bevechten van het luchtoverwicht in defensieve danwel offensieve situaties. Daar waar plaatselijk en tijdelijk luchtoverwicht is kunnen de grondtroepen ondersteund worden met tactische luchtsteun.

3D Dome

Om dat te beoefenen beschikt het Warrior Preparation Center over een 3D 'Dome' Simulator. In deze simulator is het mogelijk om een TACP in realistische dynamische scenario's te trainen, waarbij alle mogelijke procedures beoefend kunnen worden. Uniek is dat deze dome ook verbonden was met alle andere spelers in de oefening. Het was dus mogelijk om in deze virtuele omgeving een Nederlandse F-16 vlieger op het net te krijgen, die in zijn eigen simulator op Nieuw Millingen zijn toestel bestuurde.

Vuur aan de schenen

Het voordeel aan trainen in een virtuele omgeving is dat er allerlei situaties kunnen worden opgespeeld die normaal moeilijk zijn te realiseren. Gemiddeld had het TACP tijdens de scenario's de beschikking over minimaal 3 verschillende 'air assets' vaak bestaande uit een combinatie van bewapende UAV's en diverse 'fighter jets'. De uitdaging voor het TACP is om deze assets zo effectief en toch veilig mogelijk in te zetten in een dynamisch scenario waarbij op meer-

dere locaties tegelijkertijd gevochten wordt tegen gemechaniseerde eenheden. Het track houden op de bewegingen van eigen troepen, nauwkeurig blijven werken in het produceren van doelgegevens en de verschillende spelers in de lucht steeds snel maar duidelijk brieven zorgt ervoor dat we met z'n drieën na 2 uur in de dome met klotsende oksels naar buiten kwamen.

Unieke ervaring

De oefening leverde de mogelijkheid op om te werken met platformen die normaal niet zo vaak voorbij komen, zoals Amerikaanse F-15's en Britse Eurofighter Typhoons. Met name de Britten werken met andere munitie dan we van onze eigen luchtmacht gewend zijn. Helemaal uniek en leerzaam was het om te plannen en debriefen met de

Amerikaanse bemanning van bewapende MQ-9 UAV's, een capaciteit die we binnen ons eigen luchtwapen (nog...) niet hebben. Hun feedback over hoe je een dergelijke capaciteit effectief kunt uitbuiten was erg waardevol.

Al met al was het ontzettend waardevol om in een internationale setting ervaring op te doen in het inzetten van Close Air Support in NAVO-verband tijdens een groot-schalig conflict. Het feit dat de oefening in een volledig virtuele omgeving plaatsvond zorgde was bijzonder om mee te maken. Wij hebben ervaren dat dit een schat aan leerwinst oplevert en hopen, zodra de Corona-maatregelen dat weer toelaten, vaker naar Duitsland af te reizen om gebruik te maken van deze faciliteiten.

Militairen & Muziek: twee-eenheid

Deel I: Het Muziekkorps van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Tekst Jan van Eck

Inleiding

Sinds eeuwen maakt muziek deel uit van het militaire leven. Trom, fluit en trompet dienden van oudsher om signalen te geven aan de troepen. De stafmuzikanten gaven hiermee orders op het slagveld: "ten aanval", of op de kazerne: "reveille". En tijdens het marcheren gaf marsmuziek het tempo aan. Lange tijd had dan ook elk infanterieregiment een eigen muziekkorps: de 'stafmuziek'.

Embleem van het Muziekkorps

Alhoewel die functies zijn afgeschaft, speelt ook nu de militaire muziek letterlijk nog altijd een belangrijke rol en vervult zij belangrijke taken. Muziekkorpsen zijn het visitekaartje van de krijgsmacht. In de loop van de tijd en de verandering die dat meebracht, hebben de korpsen een meer ceremoniële taak gekregen. Zo wordt er opgetreden

bij diverse gelegenheden als: taptoe, parade, ontvangst van buitenlandse staatshoofden & regeringsleiders, beëdigingen en Prinsjesdag.

Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Na de capitulatie van Nederland op 15 mei 1940, zijn er geen evacuatieplannen voor het Nederlandse leger en gaat ook het onderling contact verloren. Individuen en kleine groepjes militairen beslissen dan de overtocht naar Engeland te maken om zich daar bij de Nederlandse regering in ballingschap te melden. En zo vertrekken na 15 mei 1940 een aantal militairen via verschillende wegen naar het koninkrijk Engeland. In juni van genoemd jaar zijn er al ruim 1200 aangekomen. Dit aantal zal aangroeien tot ±1450 verschillend van rang en uit diverse onderdelen, als nadien - vanaf augustus - ook de zogenaamde Engelandvaarders zich op eigen gelegenheid melden in Londen. Bovendien kondigt de regering de dienstplicht af voor alle Nederlandse mannen geboren tussen 1904 en 1921 die zich buiten Nederland waar ter wereld ook bevinden. Zij worden opgeroepen zich in Londen te melden. Uit deze gezamenlijke troepen

Het korps "Royal Netherlands Brigade Princess Irene Military Band"

wordt op 11 januari 1941 te Congleton de Koninklijke Nederlandse Brigade opgericht. Vanwege de grote verschillen onder de militairen - een aantal had Nederland nog nooit gezien of sprak zelfs niet de Nederlandse taal - wordt het in aanvang ook wel het 'Nederlandse Legioen' genoemd. Echter vele oefeningen en aanscherpen van de discipline maken de brigade in korte tijd tot een parate gevechtseenheid. Op 27 augustus van dat jaar wordt dit tot uiting gebracht als toenmalig Koningin Wilhelmina de Brigade een eigen Vaandel verleent met de naam van Haar kleinkind Prinses Irene. Deze plechtigheid vindt plaats in Wolverhampton.

'Royal Netherlands Brigade Princess Irene Military Band' in Londen

Hoewel je het onder de gegeven omstandigheden niet zou verwachten, is er echter al vóór de oprichting van de 'Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene', door de Nederlandse militairen een eigen muziekkorps geformeerd: 'Royal Netherlands Brigade Princess Irene Military Band'. In juli 1940 namelijk geeft de Regering in overweging zo mogelijk over te gaan tot oprichting van een muziekkorps. Het is toenmalig minister van Defensie, Generaal-majoor Dijkhoorn, die dit bericht tijdens een toespraak in het kamp te Porthcawl aan zijn manschappen overbrengt. Eveneens vermeldt hij bereid te zijn de nodige gelden hiervoor beschikbaar te stellen. Nog diezelfde maand wordt een sergeant naar Londen gestuurd om instrumenten te kopen. Hij komt terug met acht instrumenten die hij waarschijnlijk op een 'rommelmarkt' heeft gevonden. Zijn 'aankoop' bestaat nl. uit een grote & kleine trom, enkele verschillend gestemde blaasinstrumenten en een viool. Kortom een verzameling die wellicht meer geschikt is voor een Jazzorkestje, dan voor een militair muziekkorps.

Tweede Luitenant M. de Groot wordt nu belast met onderzoek naar interesse onder de manschappen en bij voorkeur naar hen met enige kennis der muziek. Maximum 30 leden, zo heeft de legerleiding bepaald. En er is 350 Engelse pond beschikbaar voor het instrumentarium. 'De oogst is groot, doch muzikanten zijn er weinig', zo blijkt na inventarisatie.

Overweldigende belangstelling bij het zondagmiddagconcert op de puinhopen van Londen.

Bovendien is niet elke commandant even enthousiast om manschappen uit zijn onderdeel af te staan aan het korps. Zo weigert de commandant der Marechaussee in zijn geheel om manschappen te leveren. Maar ondanks dit alles kan er toch een voorlopige bezetting worden samengesteld en aan de hand daarvan instrumenten aangekocht. Deze arriveren begin augustus. En nadat ook de Marechaussee alsnog enkele adspirant muzikanten afstaat aan het korps, nemen de repetities o.l.v. Kapelmeester Luitenant M. de Groot op 10 augustus 1940 een aanvang. De ontwikkeling van het korps komt in een stroomversnelling als geheel onverwacht het orkest een verzoek van de regering krijgt, om op 3 september 1940 - nauwelijks één maand na de eerste repetitie! - in Londen op te treden. Dit ter herdenking van één jaar oorlog! Dat is even schrikken voor de muzikanten in spé. Alle zeilen worden nu bijgezet.

Affiche met aankondiging van een Zondagmiddagconcert van de band. De rechts staande militair draagt het Muziekembleem op zijn mouw.

De stuwende kracht is kapelmeester M. de Groot, die 'op de bok' stapte en het dirigeerstokje hanteert. En op 3 september 1940 marcheert het Muziekkorps van de Brigade Prinses Irene trots door de straten van Londen. Nadien verzorgt het diverse optredens door geheel Groot-Brittannië, neemt een aantal grammofoonplaten op en verzorgt radio-optredens voor de BBC en Radio Oranje. Dit is een radioprogramma van de Nederlandse regering in ballingschap in Londen. Gezegd mag worden dat de Band zich in betrekkelijk korte tijd 'naam en faam' heeft verworven. Een grote bijdrage hieraan mag ook worden toegeschreven aan Sergeant Piet Lammers, Onderkapelmeester van de Band, die veel voor het muziekkorps heeft gedaan en betekend. Hij is 'van huis uit' een begenadigd muzikant.

Muzikanten worden "stretcher bearers"

Echter ook legermuzikanten zijn in de eerste plaats militairen. Begin 1943 krijgt het Muziekkorps een oorlogsbestemming. De leden daarvan worden omgeschoold tot 'stretcher bearers', een ondersteunende functie bij de medische staf. "Hospikken", zo beschrijft J. Gelissen deze functie - zelf één van de omgeschoolde muzikanten - in zijn memoires. (J.P.H. Gelissen "Het vergeten onderdeel" in Vaandeldrager, nr. 4 december 1985). Onder deze omstandigheden is er

uiteeraard minder tijd en aandacht voor muziek. Het korps wordt noodgedwongen teruggebracht tot 15 muzikanten en de leiding is nu in handen van Sergeant Piet Lammers.

Trots marcheert het Muziekkorps door de straten van Londen

Op 6 augustus 1944 volgt inscheping, waarna op 8 augustus de Brigade Prinses Irene - evenals die van de geallieerde strijdkrachten op D-Day - landt op de Normandische kust. Daar begint ook de strijd aan de bevrijding van o.a. Nederland. De ex-muzikanten moeten nu gewonden en gesneuvelden uit het gevechtsgebied weghalen. Al in de eerste week nl. op 14 augustus sneuvelt in Bréville (Normandië) Sergeant Piet Lammers. Hij is het eerste slachtoffer van de Prinses Irene Brigade. Zijn naam blijft verbonden aan de brigade en het korps, via zijn nagelaten composities. Hiertoe behoort onder meer de door hem in 1943 gecomponeerde 'Prinses Irenemars', die blijft naklinken als de officiële Regiment Prinses Irene Mars.

Tijdens de opmars in Normandië is de wagen met instrumenten, die uiteraard worden meegenomen, beschoten.

Met als gevolg dat een aantal instrumenten wordt beschadigd. Dat neemt echter niet weg dat begin 1945 als het zuiden mede door de Brigade is bevrijd, het Muziekkorps in Bergen op Zoom weer acte de préséance geeft. Zij het dat enkele muzikanten meeblazen op een lek geschoten instrument!

Onderkapelmeester sergeant Piet Lammers, componist van de 'Prinses Irene Mars'

Afscheidsparade

Na ongeveer vijf turbulente jaren die aanvangen op 11 januari 1940 te Congleton (Eng.), wordt bij Koninklijk Besluit van 14 december 1945 de Brigade Prinses Irene ontbonden. Haar taak zit erop. Het Muziekkorps van de Brigade treedt voor het laatst op tijdens de parade op 13 juli 1945 op de Prinses Julianakazerne in Den Haag. Bij deze afscheidsplichtigheid worden door Prins Bernhard de Militaire Willems Orde en de Dapperheidsonderscheidingen uitgereikt.

Vele herinneringen worden meegenomen..., gesneuvelde makers achtergelaten...

Maar voor beide - Brigade zowel als Muziekkorps - wacht een nieuwe toekomst, zo zal blijken.

Met dank aan: Hans Sonnemans en Richard van de Velde

Foto verantwoording: Museum Brigade en Garde Prinses Irene Oirschot, P. Lammers Jr. en I. Burggraaf

Wordt vervolgd met deel 2: Kapelmeester Adjudant b.d. Joop van Wakeren en het Tamboerkorps GRFPI

Calvados onze regimentsdrank

Calvados: Eau-De-Vie voor Fuseliers!

Incidenteel krijg ik een Vaandeldrager te lezen en beleef veel leesplezier aan de artikelen die de diverse geledingen van het Garderegiment Prinses Irene aanleveren. Het geeft een goed beeld van de gemeenschapszin die voortkomt uit een gedeeld verleden vanaf 1941. Opvallend is de rol die Normandië speelt in iedere uitgave van uw blad, maar ook met twee Normandische plaatsen op uw vaandel. Als hobby-kok (met zeer gemiddeld talent) en levensgenieter kwam bij mij het idee op om eens vanuit een culinaire invalshoek over Normandië (en wellicht later ook de andere vaandelplaatsen van uw eenheid) te schrijven. Normandië heeft op culinair gebied veel te bieden dankzij haar ligging aan zee en een zeer vruchtbaar achterland. Deze ligging zorgt voor diverse prachtige regionale producten. Ik weet dat militairen van afkortingen en behulpzame ezelsbruggetjes houden. Daarom wil ik voor Normandië de drie C's (C3) introduceren. Cidre, Calvados en Camembert zijn producten die Normandië wereldwijd op de kaart zetten. Calvados is de Regimentsdrank van de Fuseliers. Wellicht een gelegenheid om een artikel te wijden aan deze drank.

Calvados is vernoemd naar een departement (een soort Franse provincie) in de landstreek Normandië. Deze streek is beroemd om haar fruitteelt (voor druiven is de streek niet geschikt) en dan met name appels en peren. Van deze oogst wordt al sinds eeuwen cidre (van appels) of poire (van peren) gemaakt. Dit is een laag-alcoholische drank die voortkomt uit het vergisten/brouwen van geperste appels en peren. Door de vergisting zijn de dranken koolzuurhoudend (net als bijvoorbeeld bier) en licht alcoholisch. Gezien de gedeelde geschiedenis van noordwest Frankrijk met Engeland is cider "kanaal-overschrijdend"; ook aan de overkant van het kanaal wordt cider gebrouwen en geniet men in heel het UK van deze drank. Om de cidre te maken worden diverse rassen appels gebruikt, maar niet de handappels die u en ik dagelijks eten. De appels zijn klein en zuurder en hebben

Tekst: Epi Kurrien (hobby-kok en levensgenieter)

dikkere schillen die voornamelijk verantwoordelijk zijn voor de kleur en de smaak van cidre (net als bij druiven en wijn).

Sinds jaar-en-dag wordt van licht alcoholische dranken (bier, wijn, cidre, etc.) door middel van destilleren een sterkere drank gemaakt. Van bier/gerstenat wordt jenever gemaakt, van moutbier destilleert men whisky. De bekendste destillaten van wijn vindt men in de Cognac en Armagnac streek. In de Calvados wordt van cidre (appelsap met maximaal 30% perensap) door destilleren calvados gemaakt. Wat calvados betreft kan dus het gezegde "appels-met-peren-vergelijken" vervangen worden door "appels-met-druiven-vergelijken".

Destilleren is eigenlijk een simpel proces. Door het vocht te verwarmen in een afgesloten, meestal koperen, kookpot/cauldron (in het Engels een "still"; vandaar destilleren) kan

men de diverse bestanddelen van de cidre/appelsap scheiden. Ieder bestanddeel heeft namelijk een ander kookpunt. Op deze wijze wordt de alcohol gescheiden van de rest van de cidre. Normaal heeft cidre 5 a 6% alcohol. Door destilleren verdampt alle alcohol uit de cidre. De alcohol verdampt als gas en wordt via een buis van de kookpot weggeleid. Verderop wordt het gas gekoeld en wordt weer vloeibaar en heeft deze vloeistof een alcoholpercentage van 60-70%. In de Cognac en in sommige streken van de Calvados wordt dit proces nogmaals herhaald (dus de alcoholvloeistof wordt nog een keer gedestilleerd).

De vloeistof na destilleren wordt "eau-de-vie" genoemd. Deze vloeistof is helder, sterk alcoholisch en kleurloos maar zeker nog geen calvados. Om er calvados van te maken zijn tijd en hout nodig! Het destillaat wordt in eiken vaten gerijpt. In ieder geval twee jaar maar soms wel tot vijftig jaar. Het krijgt via het hout van de vaten zijn kenmerkende kleur. Hoe langer de rijping hoe donkerder de kleur en intenser de smaak. Tijdens botteling wordt vocht toegevoegd om de calvados op een alcoholpercentage van rond de 40% te brengen.

Net als in wijnstreken en in de Cognac/Armagnac kent calvados een onderverdeling in diverse gebieden. De gebieden verschillen naar bodemgesteldheid en ligging, wat invloed heeft op de grondstof (appels), maar ook naar wijze van opslag en destilleren. Deze gebieden hebben een eigen kwaliteitsaanduiding. In Frankrijk noemt men dat "appela-

tion d'origine contrôlée" (AOC). De Calvados heeft er drie (zie kaart). De calvados uit de Pays de Auge wordt over het algemeen als de kwalitatief beste gezien. Het is ook de kern van de streek en levert ongeveer 29% van de productie. Men moet hier twee keer destilleren. De Calvados Domfrontais (1% van de productie) wordt maar een keer gedestilleerd. Voor de "algemene" calvados uit de omliggende gebieden (70% van de productie) geldt geen bindend destillatieproces (moet één keer, mag twee keer). Destillatie, gebruikte grondstof en ligging maken dus het verschil tussen deze drie soorten calvados. Daarnaast is er nog een onderverdeling naar rijpingstijd die overeenkomt met die van de Cognac. VSOP is calvados die tenminste 4 jaar op vat heeft gerijpt, terwijl XO minimaal 6 jaar op vat heeft gelegen. Deze aanduidingen vind men op het etiket.

De drank calvados heeft altijd moeten concurreren met cognac en armagnac. Toen in het midden van de negentiende eeuw alle druiven in Frankrijk besmet werden met een schimmelziekte werd er jaren geen cognac en armagnac meer gemaakt. Goed nieuws voor de calvadosmakers; hun drank werd steeds meer gevraagd en (onbekend-maakt-onbeminde) steeds meer gewaardeerd. Op de kaart kun je zien dat ook buiten het departement calvados wordt gemaakt die het kwaliteitsmerk (AOC) mag dragen. Net als bij andere destillaten wordt calvados buiten de streek, en zelfs buiten Frankrijk gemaakt. Mag dat calvados heten? Volgens de Franse (lees Europese) wetgeving niet. Maar als zelfs in Frankrijk van deze regels wordt afgeweken lijkt mij coulance op zijn plaats. Ik heb begrepen dat er een Nederlandse calvados met de naam Fuselier op de markt gaat komen. Ik juich dat, als genietter, toe en zal zeker een fles bestellen om te proberen.

Met dit artikel heb ik geprobeerd Normandië, anders dan als oorlogs- en operatiegebied, op de kaart te zetten. Indien de redactie het goed vindt wil ik met een reeks artikelen en recepten u nog meer van de Normandische producten en de culinaire toepassing ervan op de hoogte te brengen.

Proost!

Nieuwe Calvados genaamd 'Fuselier' ter ere van het 80-jarige bestaan van het Regiment

Door: Arno Claessens van Wijngoed Raar Saint-Remi BV.

Afgelopen zomer was een afvaardiging van het 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI te gast in het Limburgse heuvelland bij Wijngoed Raar Saint Remi in Meerssen.

Uit diverse druivenrassen produceert Wijngoed Raar Saint Remi mooie Limburgse wijnen. Daarnaast wordt er uit meer dan 18 appelrassen een appelwijn gemaakt, ook wel bekend onder de naam cider.

En van deze appelcider wordt door onze lokale distilleerder Mworveld Distillery een Nederlandse Calvados gestookt. Zij het op beperkte schaal.

Tijdens het bezoek werden in onze wijnkelders de diverse wijnen geproefd en natuurlijk ook de Calvados. Daarbij werden door de aanwezige Fuseliers mooie verhalen verteld over de historie van het Regiment vanaf het ontstaan in 1941 in Engeland, de overtocht naar Normandië, de eerste kennismaking aldaar met Calvados en het vervolg van die speciale band tussen het Regiment en Normandië tot de dag van vandaag met alle bijbehorende tradities.

En bij alle speciale gelegenheden en missies wereldwijd, als er iets te vieren of te wensen valt, altijd weer die Calvados. Niet vreemd dat bij hun bezoek aan ons het idee ontstond, om ter gelegenheid van het 80-jarig jubileum van het Regiment in 2021, een Nederlandse jubileum-Calvados uit te brengen onder de naam Fuselier.

We zijn meteen een plan gaan maken hoe we onze productie konden opvoeren, hoeveel kilogram appels van 18 verschillende rassen we daarvoor moesten gaan inkopen. Appels en druiven zijn in dezelfde periode rijp, dus moest er ook een aangepast persschema komen, waarbij naast de wijn ook genoeg tanks vrij moesten blijven voor het maken

van de appelcider. De appels worden namelijk eerst geperst tot appelsap welke vervolgens in de tanks wordt gepompt om te vergisten tot 5% Alcohol. Vol. appelcider.

Deze appelcider wordt vervolgens 2 km verderop getransporteerd naar Mworveld Distillery die uit de appelcider een Calvados stookt.

Deze Calvados rust vervolgens minimaal 7 maanden op nieuwe eiken vaten, alvorens hij gebotteld wordt. Dus uiterlijk 1 januari moet alles gedistilleerd zijn en op houten vaten liggen om het jubileum in augustus 2021 te halen. En dat gaat lukken.

In de tussentijd is er druk heen en weer gecommuniceerd over de vorm van de fles en het ontwerp van de etiketten. Bijgaand zien jullie het resultaat.

Een mooi ambachtelijk product van Nederlandse bodem vervaardigd ter ere van een trots Nederlands Garderegiment Fuseliers Prinses Irene.

We kijken ernaar uit om, tijdens jullie jubileum in 2021, met onze Citroen vrachtauto uit 1941, volgeladen met tonnen en kratten Fuselier Methode Calvados, de Generaal-Majoor de Ruyter van Steveninckkazerne op te mogen draaien en onze Fuselier te mogen presenteren.

Jullie kunnen deze ambachtelijke Fuselier Methode Calvados bestellen via het contactformulier op onze website www.raarsaintremi.com

Een fles Fuselier gaat € 38,40 inclusief BTW kosten.

We gaan de komende periode bekijken of we in de buurt van Oirschot een verkooppunt kunnen organiseren opdat niet bij elke fles verzendkosten berekend hoeven te worden.

RAAR
SAINT REMI

Wijngoed Raar Saint Remi BV
Raar 49b, 6231 RP Meerssen
Tel. 06 - 513 193 89
www.raarsaintremi.com

Volo et Valeo als Tattoo

Het verhaal achter mijn tattoo Volo et Valeo

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In navolging op Vaandeldrager nummer 133, waarin het ontstaan van het motto Volo et Valeo uitgelegd werd, ben ik op zoek gegaan naar personen voor wie deze woorden een daadwerkelijke diepe betekenis hebben.

Wie zijn ze, en wat maakt dat juist deze woorden, dit motto, verwerkt zijn in hun tattoo.

Wie ben je?

Mijn naam is Angela Wijgergangs, ik ben 37 jaar en ben woonachtig in Eindhoven. Ik woon samen met mijn vriend en we hebben een dochtertje van 4,5 jaar. Ook heb ik nog 2 bonuskinderen, kinderen van mijn vriend, een dochter van 14 en een zoon van 17..... 😊

Tegenwoordig ben ik huismoeder.....

Na een erg heftige operatie aan mijn nek in 2019 en een zware revalidatie erna, ben ik volledig afgekeurd en bestier ik nu (zo goed en kwaad als het gaat) het huishouden en zorg ik ervoor dat ik de allerleukste (bonus) mama van de wereld ben! 😊

Wat is je band met het Regiment?

In 2001 ben ik op 18 jarige leeftijd begonnen bij het GNK pel van de SSSVOST-cie. Tot 2006 heb ik bij het 17e gezeten en na de reorganisatie ben ik naar 13 GNK gegaan. Tijdens mijn periode bij het 17e ben ik op uitzending geweest met SFOR 13 naar Novi Travnik. Ik werkte daar op de hulppost.

Vanaf 2008 ben ik als tandartsassistente gaan werken. Ik heb dit 10 jaar lang gedaan in heel regio Zuid. Uiteindelijk heb ik 19 jaar bij Defensie gewerkt, waarvan 17 goede en de laatste 2 wat minder.

Wat betekent Volo et Valeo voor jou en waarom heb je dit laten verwerken in je Tattoo?

Vanaf 2006/ 2007 kreeg ik klachten in mijn nek. Dit werd erger en erger met als resultaat een hele heftige operatie in 2019 en een zwaar revalidatietraject erna.

Ik ben mezelf in deze periode echt heel erg tegengekomen en tijdens dit hele traject was Volo et Valeo, Willen is Kunnen mijn motivatie, mijn houvast.

De combinatie tussen mijn mooie tijd bij het Regiment waar Volo et Valeo als een rode draad doorheen loopt en de zware periode tijdens mijn operatie en revalidatie waarbij Volo et Valeo de spijker op zijn kop sloeg hebben mij doen besluiten deze tattoo te laten zetten. Als afsluiting van een hele heftige periode en als mooie herinnering aan mijn verleden bij het Bataljon/Regiment.

De vleugel die om Volo et Valeo heen staat, staat voor mijn overleden oma die ik als mijn beschermengel beschouw...

(Mocht ook jij in het bezit zijn van een Tattoo waarin de woorden Volo et Valeo verwerkt zijn, en wil je je verhaal met ons delen, neem dan contact met mij op via: mtp.giesen.schuurmans@mindef.nl onder vermelding van Tattoo.)

Tenslotte

Regimentsjaardag 2021

Via deze weg willen we u allen laten weten dat de Regimentsjaardag, gepland op 11 januari 2021, niet doorgaat. Op dit moment kunnen we het verdere verloop van het virus en de daarbij behorende maatregelen die door de overheid gesteld worden nog niet bepalen.

We realiseren ons dat velen van u elk jaar enorm uitkijken naar deze dag. Echter willen we voorkomen dat de Regimentsjaardag een nieuwe bron van besmettingen kan worden. We hopen hierbij dan ook op uw begrip voor de situatie.

Volgend jaar bestaat ons Regiment 80 jaar, we hopen dit op 28 augustus 2021 te kunnen vieren. We zullen u zo snel mogelijk op de hoogte houden van de festiviteiten rondom ons 80 jarig jubileum.

We hopen u allen volgend jaar in goede gezondheid weer te mogen ontmoeten.

Fijne feestdagen

en een voorspoedig 2021 toegewenst!!!

Beste Fuseliers,

2020 was een bijzonder jaar. Een jaar van thuiswerken, afgelaste oefeningen en sobere ceremonies. Maar het was ook een jaar van nieuwe manieren van verbinden, inzetbaar blijven en van operationele voorbereiding en inzet.

Ondanks alle beperkingen hebben we in 2020 toch geregeld kunnen vechten, vernieuwen en verbinden om klaar te zijn voor inzet. Dat gaan we in 2021 doorzetten, onder andere met de missies in Litouwen en in Irak, de stand-by missie van de NAVO Flitsmacht (WJTF) en het uitvoeren van de Manoeuvre Functie Opleiding.

Fuseliers, het is nu even tijd om af te schakelen en aandacht te besteden aan ons thuisfront. We willen jullie hartelijk bedanken voor jullie inzet. We kunnen met vertrouwen uitkijken naar volgend jaar, omdat we het weer samen met elkaar gaan doen.

We wensen jullie, samen met jullie relaties, fijne feestdagen en een gelukkig en gezond 2021!

Commandant 17 Painfbat GFPI,
Regimentscommandant GFPI,

George Dimitriu
Luitenant-kolonel der Fuseliers

Bataljonsadjutant 17 Painfbat GFPI,
Regimentsadjutant GFPI,

Joost Borrenbergs
Adjutant der Fuseliers

Beste Regimentsgenoten en relaties,

2020 was een bijzonder jaar. Een jaar van thuiswerken, afgelaste oefeningen en besloten ceremonies.

Dit gold ook voor het Regiment. Helaas werden reünies afgelast en herdenkingsreizen konden niet doorgaan. We hebben elkaar gemist, en veel minder gezien en gesproken dan dat we graag zouden willen. Toch hebben we gemerkt dat ook in deze tijden het Regimentsgevoel sterk is en we op alternatieve wijze het Regiment hebben kunnen verbinden en kunnen uitdragen.

We willen u hartelijk danken voor uw steun en betrokkenheid in het afgelopen jaar en we hopen hier in 2021 weer op te mogen rekenen.

We wensen u, samen met uw relaties, fijne feestdagen en een gelukkig en gezond 2021!

Commandant 17 Painfbat GFPI,
Regimentscommandant GFPI,

George Dimitriu
Luitenant-kolonel der Fuseliers

Bataljonsadjutant 17 Painfbat GFPI,
Regimentsadjutant GFPI,

Joost Borrenbergs
Adjutant der Fuseliers

